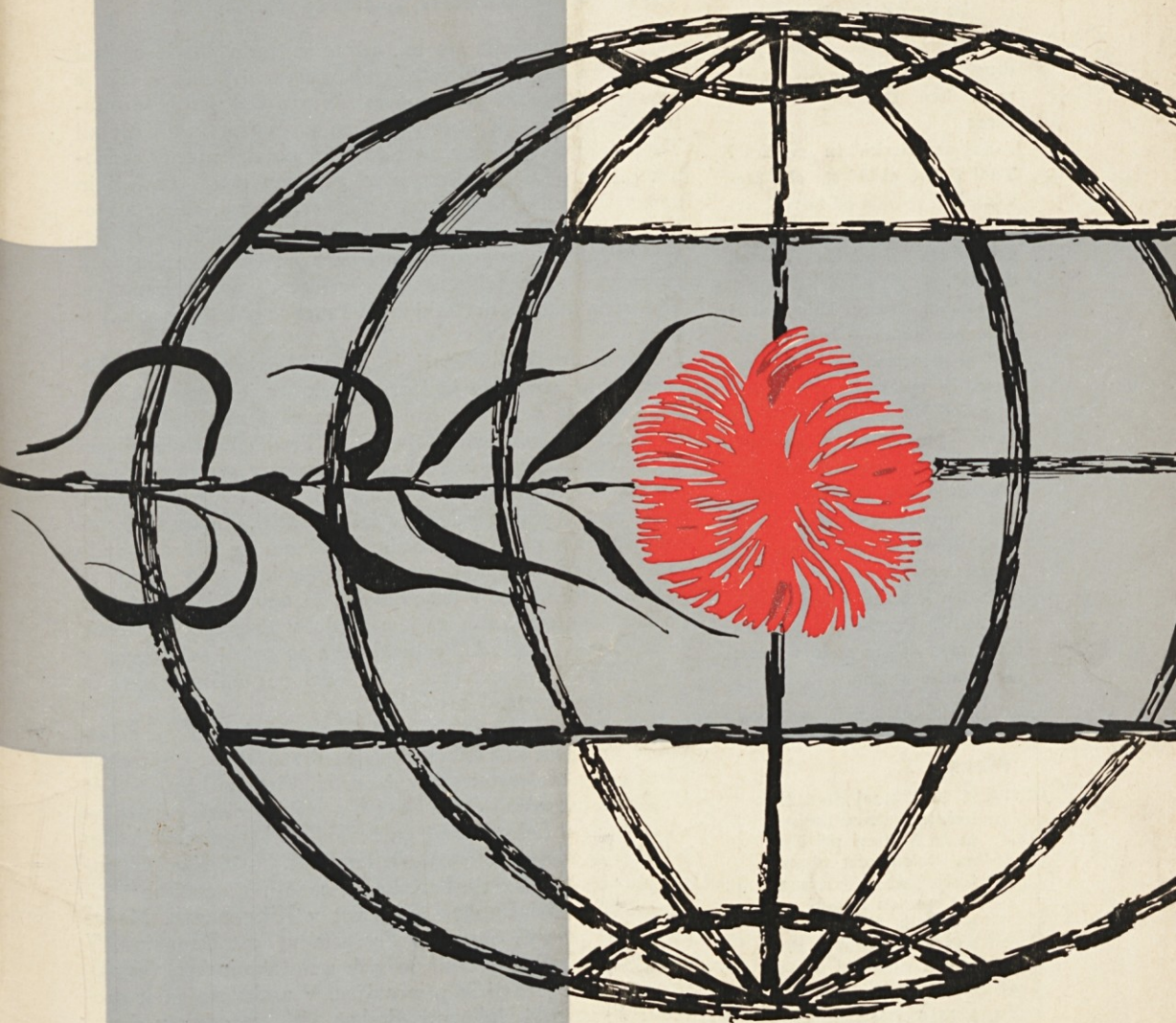

D 194684 a

Naša lúč

3+1964

Kako rečemo in kako je prav?

Nekateri pišejo „neumrjoč“, drugi „neumrljiv“. Ali je to prav? Da! Dobro je eno in drugo.

Kaj pa „cvetica“ in „cvetlica“? Tudi ti dve obliki sta obe pravilni. Ena prihaja od besed „cveteti, cvetim, cvet“, druga pa od glagolskega deležnika „cvetel, cvetela“.

Pastirica žgance kuha, notri pade ena muha — beseda „notri“ ni pravilna. To besedo rabimo, če vprašamo: „kje“. Kje je muha? Notri v žgancih. V tej pesmi pa hočemo povedati „kam“ pade muha. Noter!

Kako bi po slovensko rekli: imeti respekt do koga (pred kom)? Recite: „čislati koga, spštovati koga“!

Kakšen je razloček med „uliti“ in „vliti“? Pravimo, da se dež ulije, toda vlijem vodo v lonec ali zdravilo v uho.

Marec

4. 3. 1844, torej pred 120 leti, je zagledal luč sveta na Muljavi pri Krki na Dolenjskem pisatelj Josip Jurčič, ki je znan kot spreten ljudski pripovednik. Njegovo najbolj znano delo je prvi izvirni slovenski roman „Deseti brat“.

6. 3. 1836 se je rodil Josip Stritar v Podsmreki pri Velikih Laščah. Preprosti ljudje ga poznajo po mladinskih knjigah „Pod lipo“, „Jagode“, „Zimski večeri“ in „Lešniki“. Bil je pa tudi romanopisec in novelist in je ustvaril Slovencem prvo salonsko povest.

23. 3. 1754 je bil rojen matematik Jurij Vega.

100 let povesti „Jurij Kozjak“

Letos je minilo sto let, odkar je Josip Jurčič napisal znamenito povest »Jurij Kózjak, slovenski janičar«. To je bila prva njegova večja povest. Njeno dogajanje je pisatelj postavil v 15. stoletje, ko so po naših krajih divjali Turki. »Živahno dejanje,« piše o tej povesti njegov sodobnik pisatelj Levec, »krepro in genialno risani značaji in znameniti, zlasti Dolenjcem obče znani kraji, kakor staroslavni grad Kózjak, velevažni samostan stiški, itd.« Ta povest je vplivala na mnoge druge naše pripovednike. Največji uspeh pa je dosegel pisatelj pri našem ljudstvu. Povest je bilo treba takoj ponatisniti in do danes je izšla že osemnajstkrat.

V slovenski literaturi je »Jurij Kozjak« eden redkih pojavov ne samo kot janičar, ampak ker je predstavnik tistih knjig, ki so se jim odprla vrata na široko v širni svet. Za to pa ima nesporno zaslugo č. g. Ferdinand Kolednik, ki se že leta trudi, da bi to knjigo spravil v svet med druge narode bodisi po njegovih lastnih, bodisi v prevodih koga drugega. Francoske izdaje so izšle že štiri. Kardinal Tisserant jim je napisal priporočilo. V Milanu sta izšli dve italijanski izdaji. Angleški prevod je izšel leta 1953. Imeniten je prevod te knjige v latinščino in ga uporabljajo ponekod po šolah. Kolednik sam ga je prevedel v nemščino. V Atenah je izšel grški prevod. Portugalskega so izdali salezijanci v mestu Porto. Poljski prevod je izšel v Londonu. Izšel je že tudi nov hrvatski prevod.

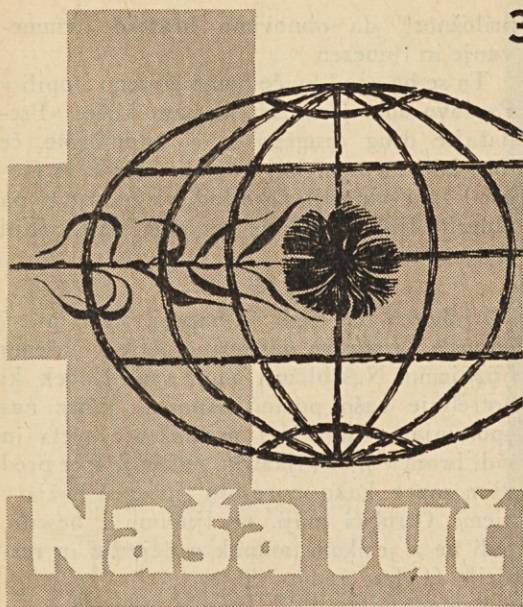
Kot podlistek ga je prinašal francoski dnevnik »Le Devoir«, švicarski »Le Liberté« in pa litvanski list »Amerikos Lietuvis« v Massachusetts v Ameriki. Vietnamski prevod je izhajal v časopisu »Duon Song«, nemški v Švici v časopisu »Vaterland«. Celó Kitajci ga berejo. V bengalskem jeziku v Indiji ga ima o. Jože Cukale, tamkajšnji misijonar. Ciganski prevod ima župnik Fortuin v Nemčiji. V danščino je to povest prevedel Lunderf, organist v Københavnu. Madagaskarski prevod ima škof Fresnela v Fort Dauphinu. V abesinskem jeziku amarico in v drugem abesinskem (tigrinskem) jeziku je tudi že pripravljen. V arabščino ga je prevedel libanonski duhovnik Farhat. Od prevodov v druge jezike omenimo še prevod v afriški jezik »kinyarward«.

Na Veliko noč

»Tingel — tingel — bom — bom!« je prepevalo po zraku. Bandera so plapolala v vetru. »Aleluja!« je odmevalo po polju.

Mati se je vrnila z otroki od vstajenja in blagoslova. Tedaj je vzel oče nož, prekrižal kolač in odrezal. Dal je dva kosa vsakemu in dva pirha vsakemu...

Franc Sal. Finžgar

Skrivnostna sila

Živimo v velikih časih, v časih, ko se odloča za stoletja.

Sledimo izrednim dogodkom v življenju Cerkve, ki se prečiščuje in obnavlja.

Jasno je, da pri teh velikanskih naporih ne smemo biti samo gledavci, marveč **sodelavci**. Kajti verniki niso nič manj člani Cerkve kot papež, škofje in duhovniki.

Zadnjič smo omenili, kako se Cerkve v prizadevanju za pristnost želi čimbolj približati Kristusu in njegovemu nauku. Tudi v nas mora biti to stremenje. Spraševanje vesti, ki ga opravlja vesoljni cerkveni zbor, mora zagrabiti tudi nas; posebno še v resnosti postnega časa.

+

Kaj je bitno v naši veri, kaj nas najbolj približa božjemu Učeniku?

Ljubezen!

O tem nas popolnoma jasno uči Jezus sam. Takole beremo: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe! Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki« (Mt 22, 37 - 40).

Kako resno moramo jemati Jezusove besede glede prve in največje zapovedi, nas s

krepkimi izrazi uči apostol Pavel, ki pravi: »Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni pa bi ne imel, sem brneč bron ali zveneče cimbale. In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti ter imel vso vednost, in ko bi imel vso vero, tako da bi gore predstavljaj, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič« (1 Kor 13, 1 - 3).

Izključen je tedaj vsak dvom. Resnični Jezusovi učenci in pravi kristjani smo po **ljubezni**.

Čemu Kristus ljubezen postavlja na tako odlično mesto?

Ker je On sam Ljubezen in je pri njem vse bilo ljubezen.

In ko gledamo človeka, njegovo telesno in duhovno revščino, bomo razumeli, da je Kristus namenil ljubezni čisto posebno poslanstvo v človeški družbi.

Človek namreč potrebuje ljubezen. Ona je pripomoček človekovi ranjeni naravi. **Ljubezen je tista skrivnostna sila, ki prinaša zdravilo za vse bolečine, ruši zidove nerazumevanja in sovraštva, gradi mostove sprave in povsod ostvarja novo življenje.** Človek brez ljubezni je kot ptica s polomljenimi krili. Človek z ljubeznijo pa je orjak, ki ne pozna ovir.

Kršćanstvo vzgaja novega človeka, gradi

nov svet in novo družbo. Ljubezen je **gonilna sila** pri teh naporih.

+

Poklicani smo, da sodelujemo pri obnovi Cerkve. — Toda tako?

Tako, da v ljubezni obnovimo mali svet, v katerem živimo: našo družino.

Kako nekaj lepega je res družina, kjer vlada ljubezen, kjer se mož in žena, starši in otroci iskreno ljubijo ter naravnost tekmujejo v skrbi za drug drugega! Taka družina je pravi košček raja na svetu.

Toda življenje ni praznik! In ljubezen je lepa, a težka krepost. To često čutijo tudi družine. Tudi v družinah so ljudje s svojimi slabostmi, križi in težavami. Treba je marsikaj potrpeti, razumeti in oprostiti. Kjer tega ni, je nesreča.

To je razumel že apostol Pavel, ki nas uči, da moramo sebe neprestano **brusiti**, ako hočemo ostati v ljubezni. Dobro ga poslušajmo! »Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice: vse opraviči, vse upa, vse prenaša« (1 Kor 13, 4 - 7).

+

Naše, po svetu razkropljene organizirane skupnosti so tudi neke vrste družine. Kako prijetno in lepo je, če v njih vlada razumevanje in ljubezen! Njihovi kulturni nastopi, člani duhovno dvigajo, jim ostvarjajo košček domovine v tujini ter jih pred svetom častno predstavljajo. S svojimi narodnimi in cerkvenimi ustanovami postavljajo sijajne spomenike svoji zrelosti in zvestobi. Za brate v domovini, ki trpe krivico in nasilje ter so obsojeni na molk, pa so ti slovenski otročki v svetu terjavci pravice in svobode.

A prečesto doživljamo, kakšno razdejanje povzroča v naši skupnosti pomanjkanje ljubezni, ki vodi v prepire, sovraštvo, razcepljenost, mrtvilo in splošen razkroj!

Tu se vidi, kako plitko je naše krščanstvo. Pozabljamo bitno!

Ako ljubimo, ljubimo sebe, ne stvar, ne bližnjega, še manj pa Boga.

Roko na srce in priznajmo, da tu vse kriči po **temeljiti obnovi**.

Postni čas je tudi za naše skupnosti lepa

priložnost, da obnovimo bratsko razumevanje in ljubezen.

To se bo zgodilo, če bomo iskreno stopili v Pavlovo šolo ljubezni, ki nam kliče: »Prenašajte drug drugega in si odpustajte, če ima kdo na kom kaj grajati; kakor je Gospod vam odpustil, tako tudi vi; na vse to pa oblecite ljubezen, ki je vez popolnosti« (Kol 3, 13 - 14).

+

Ljubezen nas vodi še naprej. Kajti pravi odnos s Kristusom nas nujno pelje k našemu bližnjemu. Naš bližnji pa je vsak človek, ki potrebuje našo pomoč. Apostol Janez nas opominja: »Kdor ima premoženje sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem? Otročki moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici!« (1 Jan 3, 17 - 19)

Pomagajmo!

Razume se, najprej domačim.

Posebno v postnem času pa mislimo, po svojih zmožnostih, na siromake, kjerkoli jih srečamo ali zanje zvemo. Spomnimo se slovenskih misijonarjev!

Bodimo dobri, potrpežljivi, velikodušni!

Res je, nismo bogati. A kar priznajmo, posebni reveži pa tudi nismo. **Med nami je mnogo več ljudi, ki so bolni zaradi preobilice hrane kot pa zaradi pomanjkanja.** Živimo med tako imenovanimi krščanskimi narodi, ki posedujejo silna bogastva, dočim nekrščanske dežele živijo v pomanjkanju najosnovnejših dobrin. Izračunali so, da je življenjska raven v Združenih državah Amerike 35-krat višja kot v Indiji. To ne more večno trajati.

Usoda krščanstva in sveta zavisi v veliki meri od tega, kako bomo mi kristjani premostili ta silen prepad med svetom obilja in svetom lakote. Kristusovo ljubezen čaka tu še ogromna naloga.

+

Bratje in sestre, majhni smo in kot kapljice v morju razkropljeni med drugimi narodi! A v skrivnostni sili ljubezni moremo postati zelo veliki ter osrečiti naše družine, obnoviti našo skupnost in uspešno sodelovati s Cerkvijo v naporih za nov svet in novo družbo.

V-ko.

*Križ so mu na ramo d'jali,
gor na goro ga pognali.
Trikrat pade na obraz,
da bi z Očetom spravil nas.*

Postna pesem

Oporoka 40 mučencev

Vsako leto vidimo v pratiki na 10. marca zaznamovan god 40 mučencev. Malokomu pa je znano, da se nam je ohranila celo oporoka teh 40 vojakov, ki so za vlade cesarja Licinija slavno pretrpeli mučeništvo zaradi svoje zvestobe Kristusovi veri. Oporoka se je ohranila v grškem izvirniku in v starem cerkvenoslovanskem prevodu. Znanstveniki pravijo, da je to brez dvoma prava oporoka, ki so jo pred smrtjo napravili vojaki 12. rimske legije v Sebastii v Mali Armeniji.

Obsojeni na smrt so napisali skupno oporoko in v njej izjavljajo: 1. Pokopani hočejo biti pri mestu Zeli skupno in naročajo, kdo naj pogreb oskrbi. — 2. Svojce prosijo, naj se ne žalosté. — 3. Naročajo, naj se njihovi ostanki zbero in skupaj pokopljejo in naj nihče ne jemlje kakšnih ožganih njihovih koščic za spomin. — 4. Ako bi najmlajši med njimi, Evnoik, bil pomiloščen, naj ne sili za njimi v smrt, pač pa naj kre-

postno živi, da se bo na sodni dan z njimi združil. — 5. Svojce opominjajo, naj krščansko živijo. — 6. Naposled naročajo pozdrave sorodnikom in cerkvenim osebam svojih rojstnih krajev.

V tej oporoki pravijo dobesedno: »Nezanesljiva in nestalna je svetna slava; za ped časa vzcvetê in zopet usahne kakor trava.« — »Rajši pribežite k usmiljenemu Bogu, ki deli neminljivo bogastvo njim, ki se k njemu zatečejo, in daje za nagrado večno življenje njim, ki vanj verujejo.« — Pravijo, da »Bog ponuja čas za plodonosno pokoro.« — Odločilna je zadnja ura človekova: »V čemer te bom našel, pravi Bog, po tem te bom tudi sodil.« — »V bratu, ki se vidi, se namreč časti nevidni Bog.« — Ponovno opominjajo k ljubezni do bližnjega.

Koga vse pozdravljajo, tu ne bomo naštevati. Njih imena pa vas bodo morda zanimala. Konec oporoke je naslednji:

»Mi vsi torej, nas 40 bratov in sojetnikov, pozdravljamo: Malétios, Aétios, Evtihios, Kirion, Kándidos, Agías, Gajos, Hudion, Heraklejos, Joanes, Teófilos, Sizínios, Smarágdos, Filoktémon, Gorgónios, Kirilos, Sevenijános, Teódulos, Níkalos, Flávios, Ksántios, Valérios, Hezihios, Dometijános, Dominos, Heliános, Leóntios, Evnóikos, Vales. Akákios, Aleksándros, Bikrátios, Priskos, Sakérdom, Ekdíkios, Atanázios, Lizímahos, Klávdios, Iles in Méliton.

Nas 40 jetnikov Gospoda Jezusa Kristusa je podpisalo z roko enega od nas, Maletija, in potrdilo vse napisano in bilo nam je vsem všeč. Iz duše in božjega Duha molimo, da bi vsi dosegli večne dobrote Boga in njegovo kraljestvo sedaj in na vekov veke.«

*

Ta dokument je torej iz leta okoli 360. Ohranila se je tudi povest o njihovem trpljenju, toda ta povest je iz mnogo starejše dobe. Iz te povesti zvemo, da so bili obsojeni, da jih na zmrzlem ribniku izpostavijo armenskemu zimskemu mrazu. Ko so zmrznili, so njih trupla naložili na voz in jih peljali na grmado ter sežgali.

Češčenje teh mučencev se je na vzhodu naglo razširilo. Naročila oporoke, naj počivajo njih kosti v skupnem grobu, pa častivci niso izpolnili. Kakor se je širilo njihovo češčenje, tako so raznašali tudi svete ostanke mučencev, ostanke sežganih kosti...

Ne smemo pozabiti

Ko so pred dobrimi 100 leti zidali župnijsko cerkev v Crensovcih v Prekmurju, so v kroniko zapisali naslednje besede:

„PREPUŠČAMO TO VELKO HIZO BOŽJO NAŠIM OTROKOM, VNUKOM IN PRIDOČEMI RODI, DA NJO BODO VZDRŽAVALI, ČE SMO MIJ, NJIHOVI OČETI TO ZOZIDALI. NAJ VSELEJ PRI VSEJ NAŠIJ POTOMCAJ BO ISTA GOREČNOST ZA TO CERKEV, NAJ BO MED NJIMI VSGIDAR ISTA MOČNA VERA, KAKOR PRI NAS!“

Lepo je in prav, če v tujini ne pozabimo svoje domače cerkve, v kateri smo bili krščeni in v kateri smo bili morda pri prvem svetem obhajilu, pri birmi ali celo pri poroki.

„Verujem - v Boga - Stvarnika nebes in zemlje . . .“

Kdo izmed ljudi ne bi rad dobil odgovora na vprašanje: Od kod svet, vesoljstvo, stvari? Kako so nastale? Od kod in čemu življenje? Ta in podobna vprašanja so vedno napolnjevala človeško srce z neko tesnobo, kajti ob njih človek zasluči skrivnost, od katere zavisi njegova usoda!

Dandanes, ko moderni človek izgublja stik z naravo in sam pošilja satelite na krožno pot v vesoljstvo, je njegovo zanimanje osredotočeno okoli vprašanja: **Kako?** Kako so stvari nastajale, kako so notranje zgrajene, kako jih je mogoče čimbolj praktično izrabiti v lastno korist? Ob strani pa pušča vprašanje: Zakaj? Zakaj svet sploh je; ali je vse res le slučajno; kaj je pomen, smisel življenja?

Ti dve vprašanji si nikakor ne nasprotujeta, ampak se dopolnjujeta. Na prvo odgovarja **veda**, na drugo daje končni odgovor **razodetje**. Potrebno in koristno je, da si zna človek odgovoriti na prvo vprašanje, a veliko bolj važno je, da najde pravi odgovor na drugo.

+

Razodetje uči o nastanku sveta: Vse, kar biva, prihaja od Boga, ki je vse iz nič ustvaril. »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo...« (1 Mojz 1, 1). »Tvoja so nebesa in tvoja je zemlja in svet in vse, kar je v njem; ti si vse ustvaril...« (Ps 88, 12) poveljuje psalmist Stvarnika. Stvari so popolnoma odvisne od Boga. On jih s svojo vsemogočnostjo in modrostjo vzdržuje in ohranja v bitvanju. On »nosi vse z besedo svoje moči« (Hebr 1, 3) in »vse ima v njem svoj obstoj« (Kol 1, 17). Brez tega božjega stvariteljskega vzdrževanja bi stvari izginile v nič. Odvisnost stvari od Boga-Stvarnika je tako popolna, da sv. Pavel upravičeno pravi, da »v Njem živimo, se gibljemo in smo« (Apd 17, 28). Z očetovsko ljubeznijo skrbi Bog za svoje stvari in jih vodi tako, da bo vse stvarstvo končno doseglo namen, zaradi katerega je vse ustvaril: poveličanje stvari v slavi božji.

Ko govori sv. pismo o nastanku sveta, nikakor nima namena, da bi ga znanstveno razložilo. Oblika in način pripovedovanja, kako je Bog svet ustvaril, odgovarja preprostem poznanju in pojmovanju prirodnih pojavov, kot so ga ljudje imeli takrat, pred stoletji, ko je bilo božje razodetje zapisano. Namen sv. pisma je verski. Vera, ki temelji na božjem razodetju, predstavlja svet v novi luči. Vsaka druga, zlasti še vsaka zgolj materialistična razlaga o nastanku sveta in njega usodi, pa naj si nadeva še tako visokodoneče znanstvene pridevke, ponižuje svet in uničuje človekovo dostojanstvo.

Ko izpovedujemo vero v Boga-Stvarnika, priznavamo, da je svet in zlasti človek izraz in sad božje ljubezni in da je poklican, da se po veni in ljubezni vključi v božje življenje. Bog je ljubezen. Zato hoče, da bi bili tudi drugi deležni neskončne sreče, ki jo uživa sam v skrivnosti troedinega življenja. Stvarstvo prihaja od Boga in je k Njemu namenjeno.

Prav posebno velja to za človeka. Potem, ko je ustvaril vesoljstvo in zemljo, rastline in živali, je Bog dejal: »Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti...« (1 Mojz 1, 26). Iz že ustvarjene tvari (monda prav po razvoju iz živalskega telesa) je pripravil telo, v katerega je položil »dih življenja« — duhovno, neumrljivo dušo, obdarjeno z razumom in voljo. Po razumu in svobodni volji je človek prava podoba božja.

V človeku je Bog povezal materijo in duha v življenjsko enoto. Človek je res krona vidnega stvarstva. Kot takemu mu je Bog dal posebno poslanstvo: z razumom, voljo in delom naj si podvrže stvarstvo. »Rastlita in množita se in napolnita vso zemljo ter si jo podvržita.« (1 Mojz 1, 28). Človek je postal sodelavec božji: ne le pri ohranjanju in širjenju človeškega rodu, ampak tudi s svojim kulturnimi, znanstvenimi in tehničnimi napori, s katerimi osvaja in preobrazuje svet ter daje nerazumnemu stvarstvu novo vsebino in pomen. Očaran od človekove veličine vzdihuje psalmist: »Le malo pod angele si ga ponižal, s slavo in častjo si ga ovenčal in ga postavil čez dela svojih rok...« (Ps 8, 6. 7).

Še višje je Bog odlikoval človeka. Takoj ob stvarjenju ga je povzdignil v nadnaravni

red: duša prvega človeka je bila takoj v začetku obdarjena s posvečujočo milostjo, po kateri je bil človek vključen v božje življenje; po posvečujoči milosti in po posebni navzočnosti presv. Trojice v duši človek ni več le podoba božja, ampak pravi otrok božji, deležen v neki meri same božje narave. Poleg nadnaravnih darov milosti je Bog obdaril človeka še z mnogimi mimonaravnimi darovi: tudi po telesu je bil prvi človek neumrljiv; trpljenja ni okušal nobenega; v vsem človeku je vladala čudovita harmonija, nobenega nerednega teženja ni bilo v njem, poželenje mu je bilo neznano; naravni nagoni so bili podvrženi razumu in volji, duša pa Bogu. Po določeni dobi bi človek brez smrti in trpljenja prestopil iz zemskega življenja v večnost, kjer bi dosegel cilj, za katerega je bil ustvarjen: videti Boga iz obličja v obličje ter ga ljubiti v večni sreči!

A Bog je hotel, da se človek svobodno odloči za svoj končni cilj. Kot angele, ki jih je ustvaril kot zgolj duhovna bitja, je Bog tudi človeka postavil na preizkušnjo. Ta je bila bistveno v ponižnem priznanju, da je človek vkljub svoji veličini in odliki odvisen od Boga in mu podrejen. Hudobni duh, od Boga odpadli angel, je iz zavisti zapeljal človeka v greh napuha. »Bosta kakor Bog« — je obljubljal Adamu in Evi kot nagrado za prekršitev božje zapovedi.

Adam, praoče vsega človeškega rodu, je grešil. Izgubil je posvečujočo milost, zapravil druge darove, zapadel trpljenju in smrti ter razdejal harmonijo in uravnovešenost sil v sebi in v svetu. Posledice njegovega osebnega greha so kot živirni greh prešle na vse njegove potomce. »Po enem človeku je prišel greh na svet in po grehu smrt in tako je smrt prišla na vse ljudi... Po nepokorščini enega človeka je množica postala grešna...« (Rim 5, 12. 19).

Smrt in trpljenje, neredno poželenje in nagnjenje k slabemu, vse to so posledice greha. Bog tega noče, ampak le dopušča, ker pač spoštuje človekovo svobodo. A vkljub grehu in neredu, ki ga greh povzroča v stvarstvu, vodi Bog z vsemogočno previdnostjo vse stvari proti končnemu cilju, ki ga je določil ob stvarjenju: k večni slavi božji v poveličanju vseh stvari.

Filmski režiser se je spreobrnil

Henry Georges Clouzot velja za enega najuglednejših filmskih režiserjev. Njegovi filmi, kot »Plačilo strahu«, »Resnica«, »Krokar«, »Zakonita obramba« so mu prinesli svetovni sloves. Prav tako pa je bilo tudi splošno znano, da je izkoristil vsako priliko za smešenje svetih stvari. Kar užival je, če je mogel vnesti kako svetoskrunstvo v svoje prizore.

V filmu »Resnica« pripoveduje igravka Brigitte Bardot prav med poročnim obredom organistu svoje ljubezenske dogodivščine; v filmu »Manon« dva mlada človeka ljubimkata v spovednici in v filmu »Krokar« si Micheline Francey in Pierre Fresnay govornita spolzke stvari prav pred oltarjem.

Ob tragični smrti njegove prve žene, ljubljene Vere, pred dobrima dvema letoma, je spoznal, da mu njegova cenjena filozofa, eksistencialista Camus in Sartre, ne zadovoljita več duše in ga ne prepričata več o smislu življenja. Zatekel se je k branju Huxleya in Platona. Tudi zaman! Končno je spoznal, da ravno Kristusov nauk razloži, zakaj je na svetu zlo in bolečina in kako se

ju da premagati. Odkril je, da vera ni nekaj samo teoretičnega, ampak da jo je treba živeti, če jo hočeš razumeti. Prišel je moliti.

»Danes vem,« je izjavil, »da sem postal neveren zato, ker sem bil ošaben, ker nisem hotel sprejeti verskih resnic. Toda prav to, da sem se ob vsaki priliki zatekel v vero, je najboljši dokaz, da do vere nisem postal brezbržen. Nikdar se ne blati to, v kar se ne veruje.«

Clouzot je vzel svoje spreobrnjenje zares in je trdno odločen, zvesto po veni živeti. V kraju Saint-de-Vence, kjer si je ustvaril nov dom z Agnezo, ki jo je pred nekaj tedni poročil, vestno hodi k sv. maši in prejema sv. zakramente. Trikrat na teden zbira otroke iz okolice, katerim doživeto bere iz sv. pisma. Pater Leclerc, jetniški kurat iz Fresnesa, je njegov duhovni voditelj. On mu je bil tudi kažipot na povratku v Cerkev.

Primer Clouzota priča, kako se Bog posluži udarcev (v tem primeru smrt ljubljene žene), da zašlo dušo znova prične nase. Tudi Clouzot bo lahko vse življenje ponavljal: »Kar Bog stori, vse prav stori!«

Iz »K. gl.«

Novi človek

Veliko pišejo in govore o novem človeku, češ: novi časi zahtevajo tudi drugega človeka. V naravi vsakega izmed nas je težnja po naprednosti in modernosti; vsakemu nekako godi lagodno, če že ne brezskrbno življenje, brez truda in napora. In vendar je človek še nekaj več. Živi tudi življenje, kjer ga sama lagodnost ne zadovolji, tudi ne razkošje ali brezskrbnost. Vzemimo iz življenja nekaj primerov!

Tehnični človek

Na obisk je prišel in ostal več dni. Vsak večer, ko se začne hitre ure v mestu, ko ljudje hite iz tovarn in trgovin domov, je izginil iz hiše na cestno križišče, kjer se je ob menjajočih se lučeh prelival promet modernega mesta. Kot otrok je občudoval prerivanje vozil in ljudi. Vprašal sem ga, kaj najde v tem, da ga tako očara in priklepa? »Ali ni nekaj

čudovitega,« je odgovoril, »ko se stotine vozil vseh mogočih znamk motajo na križpotu? Če bi naši predniki vstali iz grobov, bi se jim vrtelo v glavi. Naš čas je velik v tehniki. Vsak dan podira rekorde s številom in hitrostjo.«

Kasneje mi je žena povedala, da še v spanju »vozi«. Ne zmore pa za »fičkota«, plača je premajhna. Morda je le to vzrok, da se še ni vključil v vrsto ter pogнал voza v neznano daljo... Na vse drugo, se zdi, je pozabil.

Ni samo vozilo, vsa moderna tehnika s hladilnikom in sesalcem vpliva na novega človeka. Saj je prav, da mu olajša življenje. Ni pa treba, da ga popolnoma priklene nase, da ga spremeni v stroj, ki ničesar drugega ne vidi in sliši. Avto je gotovo koristen, kjer pomaga pri delu in službi. Ako ga mora pa

Bohinjsko jezero počiva v globeli sredi zasneženih gora.

družina pristradati in služi le za nedeljski izlet, ga ni pametno nabaviti. Saj v tem je vsa zadeva: človek ne sme izgubiti pameti. Ne mislimo, da bi moral že zaradi tega v norišnico, temveč le, da je treba trezno gledati tudi na tehniko novega časa.

Lahko se namreč zgodi, da tehnika uniči tudi človekovo duhovno življenje, da izpodbije osnove družinskega in osebnega življenja. Le trezno gledanje na tehnični razvoj bo pomagalo ohraniti ravnovesje v vsem. Kaj mi namreč pomaga, ako bo Amerikanec v dveh dneh poletel na luno, sam pa ne bom mogel dobiti pisma iz nekaj kilometrov oddaljenega kraja pred dvema tednoma.

Politični človek

Kar zasul me je z vprašanji: »Kaj mislite o Johnsonu? Ali bodo zmagali v Angliji laburiti pri volitvah? Ali bo Krščanska demokracija v Italiji kaj na boljšem, ko se je približala socialistom? Ali bodo podrli zid v Berlinu? Ali bodo Amerikanci zapustili Formozo?« in še sto drugih vprašanj...

Za »politiko« se ne zanimam, zato mi ni bilo lahko odgovarjati. Le malo sem omenjal svoje mnenje, veliko itak ni bilo treba, saj je imel sam o vsem svoje prepričanje, ki ga nihče danes ni mogel omajati. Kako bo jutri, pa še ne vemo.

Zdi se, kot da živi v neki mrzlici. Vse poslušaj, vsako radijsko oddajo skuša ujeti, prečuje noči, da bo najbolj in najprej obve-

ščen. Nesrečen je, ako ni vsak mesec kje kaj »zanimivega«. Morda bi rabili izraz, da živi stalno v visoki napetosti in vendar ne vidi dalje, kot seže njegov nos. Zato se spreminja, kot se spreminja »politika«. Nič hudega ni, da trdi danes, da je belo, kar je bilo včeraj črno. Tako zahteva njegova stranka in, kar ona stori, vse prav stori. Zanj mora dati tudi svojo ljubezen, družinsko življenje žrtvuje njej, osebno srečo tudi, dasi sam sebi dopoveduje, da je srečen, ker vrši veliko delo v politiki.

Kaj naj rečemo o političnem človeku novega časa? »Politika« je za navadne zemljane še vedno zanimiva stvar, saj so je polni časopisi, radio in televizija. Tudi potrebna je. Dober politik lahko neizmerno koristi svojemu narodu in državi, pa tudi svoji družini in sebi. Nasprotno slab politik lahko veliko škoduje.

Ljudje smo kot posamezniki vključeni v družino in okolico. S tem pa prevzamemo neko odgovornost. Odgovornost zahteva, da delamo dobro in se varujemo hudega. Kjer bi »politika« postavila samo sebe za merilo, ako stranka ne gleda tudi na to, kaj je po naravnem zakonu dobro in slabo, da ne spomnimo božjega zakona, izgubi pravo merilo za življenje, ustvari človeka, ki živi življenje muhe enodnevnice, izbiye mu duhovne življenjske osnove. Pri tem seveda tudi za Boga ne najde mesta, ker ga sovraži zaradi njegovega moralnega zakonika.

Razvalina življenja

Čez mejo je prišla. Najprej se je do nezvesti napila. Imela je tudi privide, kar s tujo besedo imenujemo: delirij. Težak je bil vitis, ki ga je napravila.

Ko se je streznila, je povedala svojo življenjsko zgodbo: »Ne zamerite mi! Nisem si mogla pomagati. Saj nisem sama kriva, da me prime od časa do časa, da moram svojo žalost vtopiti v pijači. Vidite, tako je bilo z menoj. Mlada sem bila med zadnjo vojno, verjela sem, da moramo žrtvovati vse za svobodo. Jaz sem žrtvovala sama sebe. Bila sem v gozdu in po nauku svobodne ljubezni sem bila na razpolago vsakemu. Nisem razmišljala, dasi me je bilo marsikdaj strah. Po vojni sem se hitro poročila, rodila sem otroke in vendar je nekaj v meni ostalo. Vere nisem več imela, saj pod kapo na »tri roga« se je živelo »brez Boga«. Ostal mi je neki strah, vi bi to morda imenovali vest. Nanjo sem pozabljala ob pijači. Mož je zahteval razpoko, otroci so pripadli njemu. Ostala sem sama ter začela tavati po svetu. Pregarja me misel na otroke, katerim sem dala življenje, nisem jim pa znala biti mati. Prekleta pijača! Ne vem, kje in kdaj bom končala. Pred menoj se mi zdi vse temno...«

Res, kje in kdaj bo končala? Življenje je mizerija. Še v pijanosti trpi, ko ni ničesar, za kar bi se splačalo živeti. Nima cilja in ljudje brez ciljev tavajo v svetu. Ne vidi več, da je še duša v njej; ostala je le žival. Lahko preklinja tujo učenost, a nima moči, da bi si pomagala na noge. To duhovno uničenje je bolj strašno za človeka kot telesno. Sam Kristus je rekel: »Bojte se tistega, ki umori dušo...«

*

Vsi ti so ljudje novega časa. Ali pa so tudi novi ljudje? Pijančevanje ni nič modernega: tehnika se je res razvila, a nekoč so že sužnji zgradili piramide; v vseh časih so ljudje bili radovedni ter rajši pred sosedovim pragom pometali kot pred svojim.

Nesreča je v tem, da ob modernem življenju pozabimo, da živimo tudi duhovno življenje. Pozabimo, da je naša sreča v nas samih in ne v polomljenem avtomobilu. Na črepinjah ni mogoče zgraditi življenja. Ako

ne znamo ločiti dobrega od slabega, ne bo imelo naše tuzemsko življenje nikakega smisla.

Kršćanstvo nas uči: »Oblecite novega človeka v pravičnosti in v svetosti resnice!« Pravica zahteva, da dajemo vsakemu svoje, tudi sebi, tudi duši, ne samo telesu. Novi človek mora biti popoln človek, razvit ne samo po telesu, temveč tudi v duhu.

Sveti moramo biti in naša svetost mora sloveti na resnici. Resnica ni od danes do jutri. Večna je in nespremenljiva, kot je Bog. Bog je pravičen sodnik. Dal je nam naravo, ki ima svojo postavo ter se moramo po njej ravnati. Postava pa vključuje svobodo: le »Resnica vas bo osvobodila«.

Novi človek mora biti popoln, torej mora poleg vsega zunanjega življenja živeti notranje, duhovno življenje. Vedno bolj je jasno to mnogim ljudem.

-nk

Kitajska modrost

Ten Yon Li, znani filmski igralec nacionalistične Kitajske, je odšel v ameriške Združene države, kjer je v Hollywoodu sklenil pogodbo za več filmov. Časnikarjem, ki so ga ob prihodu v Hollywood obsuli z vprašanji, je odgovarjal z globoko in slikovito kitajsko modrostjo.

Vprašali so ga: »Ali ste zadovoljni, da ste sklenili pogodbo s Hollywoodom?«

»Tudi najbolj gluha ušesa slišijo žvenket zlata.«

»Kaj mislite o Hollywoodu?«

»Mislim, da bi bil zelo bedast tisti ribič, ki bi slabo govoril o morju, v katerega je vrgel mreže.«

»Ali si boste preskrbeli dobrega reklamnega agenta?«

»Kdor zna prav in ubrano bobnati, je vseeno, kje ga kdo posluša.«

»Zakaj si niste že oskrbeli avtomobila?«

»Kadar se nepotrebne reči kupujejo na obroke, je nevarno, da je treba potem one potrebne prodati za gotovino.«

Priklonil se je in tako zaključil tiskovno konferenco.

Iz »Amer. dom.«

družina in vzgoja

Moč prave materine ljubezni

Daleč od svoje domovine smo tudi mi tukaj proslavljali veličino mater. Za trenutek smo pozabili na grenkost tujine in zaživeli v mladosti. Misel na mater, od katere smo za Bogom največ prejeli, nam je z ljubeznijo ožarila srca. Pobožno je privrela na dan beseda: »Mati!« Kakor da bi iz knjige brali, smo govorili in nismo hoteli končati. Vsak je po svoje opisal svojo mater, a vsak lepo. Nismo mogli zadržati solz od ganjenosti.

Po poti domov in pozno v noč sem premišljeval o vtisih tega sestanka. Nekaj skrivnega, božjega, je ljubezen otroka do matere. To najbolj čutijo oni, ki so daleč od nje. Kakor da bi me vrglo iz postelje, sem pokleknil in prosil: »Gospod, pošlji nam mater, ki bodo učile svoje otroke na svojih kolenih tebe spoznavati, tebe ljubiti in v tebe otroško verovati, upati!« Te molitve ne bom več nikdar opustil!...

Dolga leta sva prijatelja z Jožetom, možem dobre žene in štirih otrok. Vedno sem se vprašal, kako neki on more shajati v tem zapeljivem svetu. Danes na tem sestanku sem našel odgovor. Tudi on je govoril, lepo govoril kot nihče drug:

»Danes hvalim Gospoda bolj kakor kadarkoli, da mi je dal mater, ki me je naučila Boga spoznati, ga ljubiti in v njega otroško verovati. To je največje bogastvo, ki ga more dati dobra mati. Vse drugo si človek lahko sam pridobi, močne vere pa, kakor jo vtisne v srce mati na svojih kolenih, ne more dobiti nihče, pa naj bo še tako izobražen. Malo časa sem pri njej ljubezen užival, a v tem kratkem času je znala narediti iz mene srečnega otroka. Zaspala je v Gospodu in jaz sem moral v tujino. Trda je bila ta tujina. Brez sredstva, brez prijateljev sem gradil svojo pot do sreče. Lahko pa rečem, da se nikoli nisem počutil samega. Vsak večer, ko sklepam svoje roke in molim, se mi zdi, da sedim na kolenih svoje matere. Žuljave so mi roke, žalostno je moje srce, večkrat bi že obupal, toda ona mi boža roke in sladko šepče: 'Sineček, moli!' Res, v tem razburkanem

svetu bi že davno utonil, kakor jih je že mnogo. Neka čudna moč me drži, ne pusti, da bi me valovi odnesli v svoj uničevalni objem. Vera mi pomaga, da služim pravični kruh za svojo družino, da ne prodam Boga za par beličev in da se znam ogibati in briniti pred zapeljivci.«

Imaš prav, Jože! Vsi smo ti verjeli. Tvoje zgledno življenje to potrjuje. Dosti si dobil od svoje matere. Na žalost tega niso bili deležni mnogi. Zato so ostali siromaki v dobrem. Ti zmagueš, ker si imel dobro krščansko mater. Danes človek ne more zmagati, če se ne naslanja na moč vere svoje matere.

*

Ta Jože me je spomnil mladega fanta, ki se je nimal zmagovalno skozi nešteto zaprek. Živel je med drugoverci, sramotili so ga od ene strani, od druge strani pa so ga občudovali zaradi njegovega mirnega značaja. Vsakemu je pomagal, vsakemu je odpustil, vsakemu je bil zgled v dobrem. Vprašali so ga nekoč, kako da zmore vse to, ko bi kdorkoli drug na njegovem mestu obupal. Tudi on je imel dobro mater. Predno je umrla, ga je poklicala k sebi in mu rekla: »Sinček, mi obljubiš nekaj?« On jo je objel in rekel:

»Vse, karkoli želiš, mama!« Ni ga prosila, da bi zanjo molil, da bi dal za maše, da je ne bi pozabil. Rekla mu je: »Sinček, obljubi mi, da se boš odkritosrečno vsak mesec spovedal svojih grehov!« In on ji je obljubil in z veliko težavo potem zvesto izvrševal. Tudi ta fant je zmagal. Moliti pa tudi ni pozabil za svojo mater...

»Ti, dobra slovenska mati, če tvoj otrok vztraja v dobrem v zmede polni tujini, se mora za to samo tebi zahvaliti! Tvoj nasvet, tvoj dobri zgled, tvoja molitev — vse to dela čudež v tvojem otroku!«

n.

Naš narod pravi

Kakor dobljeno, tako zgubljeno.

Vsak začetek je težak.

Potrpežljivost železne duri prebije.

Lenuh nima nikdar časa.

Kadar mačke ni doma, miši plešejo.

Kar ni mogoče pre narediti, to je najboljše pozabiti.

kotiček za žene

Gospa Majda svetuje

Drage bravke!

Velika noč je že skoro pred vrati in čas je, da začnemo misliti na bližnje praznike. Po pusti zimski sivini bo pridna roka s cu-njo, vodo in milom vrnila zaprašenim kotičkom, zakajenim stenam pravi pomladanski blesk. Pri tem delu pa bodo že misli hitele k štedilniku, ponvam, kozicam in pekačem.

Vkljub temu pa se mi le zdi, da vse te pri-prave za tako velik praznik ne zadostujejo. Pri tem ne mislim na duhovne priprave po-sameznika in toplo harmonijo vse družine; brez vseh teh stvari sploh ni govora o pravem praznovanju Velike noči. V mislih imam ne-kaj drugega, kar prav tako dopolni prazno-vanje, kot tista dobro znana pičica na »i« ne sme manjkati. Kot za božične prazni-ke ne smejo manjkati jaslvice in smrekove vejice ali drevesce v hiši, si Velike noči brez pirhov kar ne moremo misliti.

Kako lep je pogled na košarico, v kateri se svetijo pisano barvana jajca! V trgovinah dobimo umetno travico, ki pričara med raz-nobarvne pirhe že nekaj zelenja. Vendar boste dosegle mnogo večji učinek, če boste namesto umetne papirnate ali slamnate »tra-vice« poskrbele za pravo zelenje. Vendar pa se na pomladansko travico, ki bi zrastle na travniku ali vrtu, ne zanesite! Oskrbite si raje velik, lončen podstavek, napolnite ga z rahlo, črno zemljo in 14 dni pred prazniki zasejte vanj travno seme ali žito. Postavite podstavek na svetel in topel prostor — n. pr. na sončno okensko polico v zakurjeni sobi —, skrbno zalivajte in ob pravem času bo iz pustega lončenega podstavka nastala nežna zelena blazinica, v katero položite lepo po-barvane pirhe.

Namenoma sem napisala »lepo pobarvane pirhe«! Vedno bolj izpodrivajo naše lepe, preproste slovenske pirhe neokusno pobarva-na jajca, na katerih se obkroženi s pisanimi vzorci, smejejo različni zajčki. Kako zelo so taki pirhi oddaljeni od tistih, ki smo jih doma polagali v praznične jerbaze in jih

ponesli k blagoslovu: rdečega, v spomin na kaplje Kristusove krvi, vijoličastega, ki nas spominja na Njegovo trpljenje; zelenega, da ne pozabimo grenko pijačo, s katero so Križanemu težili žejo; belega in rumenega, kot odblesk jutra, ko je Zveličar iz groba vstal.

Če pa imate potrpljenje in malo spretnosti, lahko napravite letos prave pisanice (pisanke), to je pirhe, kot so jih delali v Beli krajini. Za to delo potrebujete barvo, s ka-tero običajno barvate jajca. Najučinkovitejša je rdeča, lepe so pa tudi pisanice drugih barv, tudi črne, na katerih se vzorci posebno lepo odražajo. Morda pisanice ne poznate in se zdaj čudite, kakšne vzorce vendar mislim. Torej: na pirhu napravimo vzorce tako, če nanj pišemo z močno kislino, n. pr. solno (HCl, nem. Salzsäure) ali očetno (Essigsäure). Za pisanje uporabljamo kar navadno peresce. Vendar pa le bodimo previdni, da ga v kislino ne pomočimo preveč, sicer se nam packa in zapušča preširoko sled. Kisli-na namreč barvo razjé in iz barvaste površine izstopi lep, bel vzorec.

Podobne pisanke poznajo tudi drugi na-rod, posebno češke in slovaške so našim ze-lo podobne. Vam pa priporočam, poskusite za začetek s prav preprostimi geometrijskimi vzorci, ki jih rišete na jajce v pasovih po širini ali dolžini. Pri delu držite jajce v mehki krpi, v katero lahko tudi brišete pre-več namočeno peresce. Če bi vam bilo pa žal lepo uspelo pisanko pojesti, je bolje, da pred delom jajce izpihate. V ta namen na zgor-njem in spodnjem koncu napravite luknjico. Na eni strani potem pihate, dokler se beljak in rumenjaki ne izločita. Lažje izpihamo jaj-ca, ki niso več sveža. Potem v prazno jajce nasujemo žaganja in obe luknji zamažemo z belim mavcem (gipsom). Popisana jajčka obrišemo z mastno, suho krpo, da dobijo lep lesket.

Ko zložimo pirhe v pripravljeni podstavek in med zelenje zatakamo še par vrbovih mačic, bomo imele pripravljeno najlepšo in najprimernejšo dekoracijo za velikonočno mizo. Zdaj je prilika, da se gospodinje po-stavimo z lepimi vezenimi prti. Če je veze-nina naša, slovenska, je spet v tujini košček stare domovine ohranjen.

Naši odnosi do domovine

Slovence, ki živijo po Zapadni Evropi, bi lahko opredelili v tri skupine. V prvo skupino spadajo tisti, ki so že pred drugo svetovno vojno prišli na delo v zapadnoevropske dežele in od tedaj ves čas živijo izven Slovenije ter se tudi ne nameravajo za stalno vrniti v domovino. Ti Slovenci živé predvsem v Franciji, Nemčiji, Belgiji in na Nizozemskem.

K drugi skupini prištevamo rojake, ki so po zadnji vojni odšli iz Slovenije zaradi težkih političnih in gospodarskih razmer, ki jih v domovini niso mogli prenašati. Ti Slovenci živijo po vseh zapadnoevropskih deželah in se tudi ne nameravajo vrniti v Slovenijo, dokler se tam politične in gospodarske razmere ne zboljšajo.

Tretjo skupino v Zapadni Evropi živčih Slovencev predstavljajo rojaki, ki so v zadnjih letih prišli s potnimi listi na delo v Zapadno Evropo, predvsem v Nemčijo.

Pri vseh teh treh naštetih skupinah nastaja vprašanje, kakšen naj bi bil njihov odnos do domovine. Pri tem seveda pod besedo »domovina« ne razumemo današnjega režima, saj režimi prihajajo in odhajajo, pač pa našo domovino kot nositeljico slovenske tisočletne kulture, jezika, narodnih posebnosti, rojstni kraj nas in naših staršev.

V Argentini, kjer je zelo veliko slovenskih izseljencev omenjene druge skupine — in si je ta ustvarila lepo kulturno življenje (šolstvo, knjižne založbe, domove, pevska in telovadna društva, vzgojne in socialne krožke), so na socialnem dnevu dne 11. avgusta 1963 pretresali vprašanje odnosov slovenskih izseljencev do domovine. Izdali so resolucijo, ki vsaj v nekaterih obrisih velja tudi za vse tri skupine slovenskih izseljencev v Zapadni Evropi. Ta resolucija se glasi:

Kaj je to — narod in domovina?

1. Domovina in narod zavzemata v življenju poedince in skupnosti zelo važno mesto. Zato moramo imeti o njih prave pojme in prav tako si moramo do njih ustvariti prave odnose. To pa bomo dosegli, ako bomo vprašanja, ki so v zvezi z domovino in narodom,

Velika noč je blizu

stalno in temeljito proučevali in se pri tem ozirali na nauk Cerkve.

2. Domovina je tisti prostor, kraj, pokrajina, v kateri smo se rodili mi sami ali kjer so se rodili naši očetje in pradedje. Je torej zemlja naših prednikov, na kateri so le-ti delali, trpeli, doživljali vesele in žalostne čase, zmage in poraze. V svoj objem je sprejela rodove preteklosti, ki so jo napojili s potom svojega dela in krvi ter z razumom in voljo delali za njeno boljšo bodočnost. Je tudi domovina povezanosti vseh tistih, ki so

na tej zemlji živeli, živijo in bodo živeli ter se trudili za njeno blaginjo.

3. Narod je biološka, življenjska in duhovna skupnost ljudi, ki imajo isto pokolenje, isto domovino, isto zgodovino in usodo, isti jezik in isto kulturo, neki poseben narodni značaj in se te svoje posebne narodne skupnosti tudi zavedajo. Bog je v svoji modrosti hotel, da so ljudje pripadniki različnih narodov, ki s svojimi razlikami in posebnostmi bogatijo veliko družino človeškega rodu.

4. Pojma o narodu in domovini sta med seboj tesno povezana in sta veliki dobrini za vsakega človeka. Za domovino in narod se je v zgodovini prelilo največ krvi. To ceno namreč dostikrat zahtevata njuna svoboda in rast.

Slovenski izseljenec in domovina

5. Posamezniki in skupnosti, ki se izselijo ali zapustijo svojo domovino, ji morajo ohraniti zvestobo in spoštovanje. Duhovno zdravega človeka vežejo nanjo najprej spomini; če pa teh nima, se čuti vsaj duhovno povezan z domačimi, predniki in pradedi.

6. Z izselitvijo ne preneha pripadnost narodu, iz katerega sta posameznik ali skupnost izšla. Lahko se zamenja pripadnost državi (to je politični skupnosti), ne more se pa zavreči narodna pripadnost, kot se ne more zatajiti kri staršev in prednikov.

7. Izseljenci-Slovenci smo dolžni svojo slovensko domovino in svoj slovenski narod ljubiti in spoštovati ter se varovati vsega, kar bi utegnilo škodovati njegovemu ugledu in časti. To nam vелеva ista božja zapoved, ki nam ukazuje spoštovati lastne starše.

8. Ljubezen, spoštovanje, zvestoba in zvest pripadnosti svojemu narodu mora izseljenec posredovati tudi svojim potomcem. Da bo to nalogo zmogel, mora biti v stalni zvezi s svojci v domovini in jim mora, če je potrebno, tudi pomagati.

9. Izseljenec seveda teh nalog sam ne bo mogel izvrševati. Potrebno je, da se vključi v izseljenško narodno skupnost, ki ima svoj vidni izraz v slovenski službi božji, v šolskih tečajih, slovenskih domovih, najrazličnejših organizacijah in slovenskem tisku.

10. Organizacijam, društvom in vsem tistim, ki vodijo slovensko izseljenško skupnost, se priporoča, da organizirajo sistematični študij verskega, kulturnega, družbenega, gospodarskega in političnega življenja v domovini in objektivne zaključke posreduje skupnosti. K temu delu naj se posebej prišteje mladina!

11. Zvestoba lastni domovini in narodu ne more in ne sme biti ovira za pravilno prilagoditev razmeram in življenju dežele, v kateri smo se naselili.

12. Deželi, ki je izseljenca sprejela, se bo naš rojak izkazal najbolj hvalečnega z vestnim izvrševanjem stanovskih, poklicnih in verskih dolžnosti. Naravno je, da bo sprejemal vse njene kulturne in duhovne dobrine, kolikor jih more razumeti in doumeti, istočasno pa bo svoje posređoval novemu okolju.

13. Taka vključitev izseljenca v novo okolje, da pozabi ali zavrže lastno narodnost, ni koristna niti novi deželi niti njemu. Kajti tak človek največkrat pomnoži vrste duševno razklanih ljudi ali tistih, ki stojijo na zelo nizki kulturni ali življenjski ravni.

14. Prilagoditev in vključitev v novo okolje mora biti postopna in, če se izseljenec ne vrne v svojo domovino, traja več rodov, da pride do tiste naravne spojitve, ki ne povzroča škode in motenj.

15. Potrebno je, da se organizirano in sistematično študira vprašanje prilagoditve in vključitve v nove razmere, predvsem pa pedagoške in psihološke težave, ki jih morajo premostiti starši, mladina in učitelj doma in v šolskih tečajih.

16. Kot katoličani bomo tudi v tem vprašanju in razmerah, v katerih živimo, sledili socialnemu nauku Cerkve, ki je vedno kazala veliko skrb za izseljence in branila njihove pravice.

»Spomin na zibel otroških dni, na ljubljeno domačijo nam je milo tolažilo na poti našega življenja in ljubezen do lastnega naroda more in mora biti eden najdragocenejših biserov v čednostnem vencu vsakega moža!«

A. M. S l o m š e k

V 85. letu starosti je umrl v Ljubljani stolni prošt in velik glasbeni talent, skladatelj in zborovodja **dr. Franc Kimovec**. V mladosti je kazalo, da ga bo pobrala jetika, pa je doživel veliko let. Njegov učitelj je bil kapelnik in glasbenik Anton Förster. Dr. Kimovec je bil v sedmi šoli že organist in pevovodja. Bil je pionir slovenskega ljudskega cerkvenega petja. Delal je v prepričanju, da je navdušeno petje v cerkvi dvojna molitev. Velike zasluge ima tudi za cerkveno zvonjenje, saj ima veliko cerkva zvonove po njegovi razporeditvi.

Umril je tudi apostolski administrator v Novi Gorici **dr. Mihael Toroš**. Pokopali so ga na Sveti gori poleg nadškofa dr. Sedeja. Že dalj časa je bil zelo bolan in ni bil več priseben. Zato menijo, da mu tudi tiste izjave o »popolni svobodi Cerkve« v Sloveniji ne moremo šteti v zlo, če jo je sploh podpisal.

Odpravili so carino na uvoz kave, čaja in kakaa. Povečali pa so carino na uvoz tkanin iz sintetičnih vlaken, volne, nogavic, rokavic, trikotaže, dežnikov, porcelana, električnih aparatov, magnetofonov, pisalnih strojev, fotografskih aparatov, igrač, športnih predmetov, gramofonov in gramofonskih plošč. Za uvoz avtomobil je carina poskočila od 50% na 80%. Za uvoz mopédov pa se je nekoliko zmanjšala.

V Tolminu so odprli nov zdravstveni dom, v katerem

sta dve splošni ambulantni, zobotehnični laboratorij, otroški dispanzer in lekarna.

V Košakih pri Mariboru so začeli graditi novo klavnico.

Pred sodnijo sta se morala zagovarjati zakonca Rostohar, namreč zaradi kraje 154 kokoši, 43 piščancev, 11 zajcev in 4 petelinov. Zakonca sta stara od 33 do 35 let in sodnik je prisodil za 24 tatvin 2 leti in 3 mesece zapor.

V Vižmarjih je ob megli šofer avtobusa, napolnjene ga s potniki, v zadnjem hipu opazil, da je pripeljal do prehoda čez železnico in da so zapornice zaprte. Hotel je zavreti, toda zaradi poledice se avtobus ni ustavil in je treščil ob zapornice. Ko je pa opazil, da se bliža vlak, je šofer pogнал avtobus naprej in se tako izognil še hujši nesreči.

Tradicionalnega kurentovanja letos v Ptuj ni bilo, ker menda ni sredstev za tako večjo prireditev. Tunistično društvo v Kozjem pa je pustovanje priredilo in sicer v obliki srečanja nekdanjih plemičev in grajskih gospodičen pištanjanskega, podsredskega, planinskega in kunšperškega gradu.

Jugoslavija je sklenila s Švico pogodbo o socialnem zavarovanju.

V Mariboru se je pred meseci vselilo v nove stanovaljske bloke 240 družin.

Bloke bi morala ogrevati centralna kurjava. Začeli so kuriti s premogom, nato z mazutom, pa ni mogoče stanovanj segreti. Nenehno pokajo členi na kotlih, v stanovanjih pa ni nikoli predpisane toplote. Ni čuda, če se družine pritožujejo da prezebajo, pri čemer so prizadete posebno tiste, ki imajo majhne otroke.

V Egiptu pride na enega uradnika 8,6 odst. delavcev, v Avstriji 5, 45, v Nemčiji 4,26, na Švedskem 4, v Kanadi 3,49, v Združ. državah Amerike 3,24, v Jugoslaviji pa 2,40. V Sloveniji pride na enega uslužbenca 2,4 delavcev, v Srbiji pa na 1 »činovnika« 2,10 »radnika«.

Jeseni so kmetje v Breznem pri Laškem odkrili glinasto posodo iz rimske dobe. Dve posodi so prinesli v muzejsko zbirko v Laškem in sicer vrč iz svetlorjave gline z enim ročajem in rdečkast glinast lonc. Posode so našli, ko so ob cesti začeli kopati gramoz. Kmet Grašak je hranil še eno posodo in povedal, da so pri kopanju našli še mnogo manjših posodic, s katerimi so se igrali otroci in jih seveda razbili. Na istem kraju so našli še nekaj črepinj in lepo bronasto zaponko, ki spada po svoji obliki v 1. stoletje našega štetja. Tudi posoda je iz tistega časa. Ugotovili so, da gre za rimsko žarno grobišče. Mestni muzej v Celju se je odločil, da v bližnji prihodnosti prične z raziskovalnimi deli. Morda bodo odkrili tudi rimsko naselbino, ki ji je grobišče pripadalo.

Slovenci v Argentini imajo bogato versko in kulturno življenje. Za otroke imajo posebne tečaje za priučitev materinskega jezika in za pripravo na zakramente. — Na sliki vidimo pokojnega ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, ki se je 9. XII. 1956 udeležil slovesnosti prvega sv. obhajila slovenskih otrok v Buenos Airesu v Argentini.

slovenci po svetu

Izšla je knjiga, ki vsebuje spise odličnega govornika in pisatelja frančiškana, p. dr. Huga Brena, o našem misijonarju Baragi. Iz teh spisov zremo, da je bil prvi Slovenec, ki je prišel v Ameriko — kolikor je zdaj ugotovljeno — jezuitski misijonar pater Marko Anton pl. Kapus. Eno njegovih pism, ki jih je pisal iz Amerike, je iz leta 1699. Prva Slovenka pa, ki je prišla v Ameriko, je sestra škofa Friderika Barage, Antonija, ki je prišla leta 1837 pomagat svojemu bratu.

Slovensko društvo v kanadskem Londonu je novembra slavilo 5 let delovanja in 5 let slovenske dvorane. Iz čisto navadne hiše so tamkajšnji podjetni rojaki naredili dvorano za sto ljudi. Poleg te je v pritličju še stanovanje za hišnikovo družino. Tam okoli je sedaj že sto slovenskih družin. V kraju Timmins sta pa kar dva fanta iz slovenskih družin stopila v bogoslovno semenišče, ker hočeta postati duhovnika.

Z vseh strani slišimo, da želijo rojaki, da se napiše primeren življenjepis škofa dr. Rožmana, ki je misijonaril med našimi izseljenci po svetu. Tega dela se je lotil sedaj dr. Kolarič in želi, da vsi, ki vedo kaj zanimivega povedati o pokojnem škofu, to napišejo in mu pošljejo. Lahko pošljete tudi vi, dragi bravci, svoje opazke in svoje mnenje o tem plemenitem možu in sicer kar na naslov »Naše luči«, ki bo vaše pismo izročilo pisatelju.

V Adelaide v Avstraliji je 16-letni fant Žakljeve družine tekmoval na velesejmu z drugimi njegovih let — v sekanju hlodov. Odnese! je prvo nagrado pri sekanju pokončnih hlodov, tretjo pa v sekanju ležečih hlodov. — Že tretji stotak — po sto avstralskih funtov — so zbrali rojaki v Avstraliji za akademski dom slovenskih koroških visokošolcev na Dunaju. Lep, posnemanja vreden zgled! — Iz te solzne doline v Avstraliji sta odšli dve ženi: Ana Štefè Dekleva iz Predoselj pri Kranju, na posledicah ponesrečene operacije; žena in mati Ivana Grželj iz Malih Loč pri Hrušici, v 57 letu starosti.

slovinci v evropi

ANGLIJA

Sedaj so naše oči že vse uprte v Veliko noč, ki bo letos kar hitro tukaj. Krstili smo na svečnico v cerkvi Kristusa Kralja, Southgate, London, Marijo Ano Ivens. — Mnogo sreče in zdravja želimo njej in bratcema ter sestricama!

Blagoslovili pa smo novi Germov dom v Rothwellu pri Leedsu, kamor so se Germovi preselili iz Leedsa. V Bradfordu je bila blagoslovitev Salopekovega in Glyniwosky-Cejevega doma.

Pri razporedu za post in Veliko noč je vstavljen nanovo kraj Donnington, kjer bo maša v soboto, 14. marca. V ostalem se bo razvijal program podobno kot druga leta. Le skupno praznovanje sv. Jožefa letos odpade, ker bi ga praznovali na cvetno nedeljo, takrat pa imamo mašo v Leedsu in Keighleyu. Po pirhe v London pa bomo prišli šele na belo nedeljo.

Tudi k postni postavi, ki je bila objavljena v prilogi zadnje »Naše luči« — dodani samo za Anglijo — bi še dostavili, da na sveti večer z večerjo vsak post preneha. Na veliko soboto se post priporoča, ni pa zapovedan.

Vsem Slovenkam in Slovencem po svetu voščimo srečne praznike Gospodovega vstajenja Slovenci na Angleškem!

AVSTRIJA

Linz. — Iz »Vestnika«, ki ga izdaja tukajšnja Karitas za slovenske begunce v Gornji Avstriji, povzemamo, kar bo zanimalo nekatere rojake. Leta 1956 je umrl v Domu onemoglih rojak inž. Ferdo Mihelič. Pokopan je v St. Martinu. V naslednjem letu 1957 je odšel v večnost v Riedu drug rojak, Jožko Čundra, nedanji uradnik Vzajemne zavarovalnice v Ljubljani. Dne 16. 6. 1961 je avto povozil v Welsu Janeza Prijatelja, stanujočega v Ennsu, 56 let starega. Bil je po poklicu rešetar, doma iz Sodražice. Rojaki so mu priredili zelo lep pogreb. Leta 1962 je pa ugasnilo življenje rojaka Pogačarja.

Ko so predlanskim rojaki v Linzu zvedeli iz »Naše luči«, da nameravajo dunajski Slovenci poromati v najznamenitejši avstrijski

romarski kraj Maria Zell in da vabijo še druge, se jih je zbralo 32 in so s šestimi avtomobili tudi oni poromali tja. Povzdignili so lepoto tega dneva s svojim pevskim zborom. Za obe slovenski skupini je bil to lep dan.

V preteklem letu so se spet pridružili hrvatskim romarjem, ki so šli v cerkev na Pöstlingberg, in so tam s slovenskimi pesmimi pokazali svojo versko in narodno zavednost. Želimo jim, da bi tudi vnaprej radi skupno nastopali, in vabimo vse, da se ob takih priložnostih radi sestanejo in žrtvujejo za slovensko skupnost v tujini, kar je treba.

Obveščamo vse, da bo odslej v taboriščni kapeli v Wegscheidu pri Linzu vsako prvo nedeljo v mesecu sv. maša za Slovence in sicer ob 9. uri dop. Vljudno vabljeni!

BELGIJA

Charleroi-Mons-Bruselj

Najprvo nekaj »starih« novic, ki pa še niso bile objavljene v »Naši luči«. Naknadno sporočamo, da se je 26. oktobra 1962 poročil v Tournai naš rojak g. Evgen Horvat z domačinko Micheline Dautel. Prvi otrok Štefan, ki se je rodil 5. jan. 1963, je že 4. marca istega leta umrl. Konec lanskega leta, 30. decembra, so pa dobili hčerkico Marijo-Lino, ki je bila krščena 12. januarja t. l. V družini Justina Bravc in Angele Škodnik iz Carnières se je 16. oktobra l. l. rodila hčerkica, ki je pri sv. krstu sprejela ime Terezija (Rezika). Obema družinama čestitamo!

Pridno se pripravljamo na »Slovensko prireditve«, ki bo letos v nedeljo, 26. aprila, v Gilly-Haies. Leta 1954 so se začele te »slovenske prireditve« v Gilly-Haies z veseloigro »Trije vaški svetniki«, ki so jo uprizorili slovenski igralci iz Eisdena. Naš pevski zbor iz Charleroi je tedaj prvič zapel »mile nam slovenske pesmi«. Letos bomo torej praznovali 10-letnico teh »slovenskih prireditve« in slovenskega pevskega zbora »Jadran«, ki je v poznejših letih nastopal tudi pred belgijsko publiko ter žel lepe uspehe. Zatorej le složno naprej in, če Bog da, bomo še dolgo vrsto let pripravljali rojakom iz zapadne Belgije te kulturne prireditve.

Od 1. februarja naprej imata naša zbora »Jadran« in »Sv. Cecilija« (cerkveni pevski zbor) nove prostore za pevske vaje, ki so v Charleroi-Nord (6, rue Pinson), kjer so nam č. sestre (Soeurs de la Visitation) dale na

razpolago lepo dvorano. Dosedanji prostori so postali premajhni, ker so se pridružili obema pevskima zboroma novi člani.

»Robert Kogoj (Cogoi) pred 35 milijoni gledavcev«, je zapisal belgijski dnevnik o našem rojaku, ki bo 21. marca zastopal Belgijo kot pevec popevk na Evroviziji (evropski televiziji). Robertu, sinu slovenskega rudarja iz Couillet, ki žanje zadnja leta veliko uspehov, želimo vso srečo.

Liège-Limburg

Že julija v preteklem letu je učiteljica gdč. Anica Kos v Leutu sklenila zakonsko zvezo z g. Edmondom Warsakom. V Genku je g. Martin Kurent obljubil zakonsko zvestobo gdč. Mimi Claes. V Liège-u je g. Jožef Dolenc pred oltarjem potrdil zakonsko zvezo z gdč. Anko Turič. — Vsem trem mladim parom toplo čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

V družini g. Avgusta in ge. Flore Tanjšek v Eisdeni se je rodila hčerkica, ki ji bodo rekli Erika. Čestitamo! Bog daj srečo!

G. Ivanu Rotu in g. Jožefu Štruklju iz Cheratte-a, ki sta v preteklem letu bila zelo bolna, se je zdravje, hvala Bogu, obrnilo na bolje. G. Alojz Rak ml. si je na ledu težko poškodoval nogo. Zdravniško nego so mu nudili v bolnici v Leutu. V Waterscheju se je podvrget bolniški oskrbi g. Robrač. O

Prizor ob slovesnosti sv. birme 15. januarja t. l. med rojaki v Parizu.

ostalih naših bolnikov smo poročali že v prejšnji številki. Vsem našim bolnikom pošiljam posebne pozdrave.

Blagoslov velikonočnih jedil v Limburgu bo kot običajno; enako tudi slovesno vstajenje s procesijo v Eisdeni. Podrobnosti glejte v prilogi.

VABILO: Slovensko kat. društvo „Slo mšek“ v Eisdeni vljudno vabi na družabni večer, ki bo na srednostno nedeljo, 8. marca t. l., v rudniški dvorani v Eisdeni.

Na sporedu je lepa narodna igra v treh dejanjih „Utopljenec“; narodna pesem naših zborov; velika tombola; zelo poznani radio-televizijski orkester bratov Markonov iz Hoensbroeka „The White Stars“.

Začetek ob pol peti uri popoldne. — Pridite in povabite tudi prijatelje!

Odbor

FRANCIJA

Pas-de-Calais

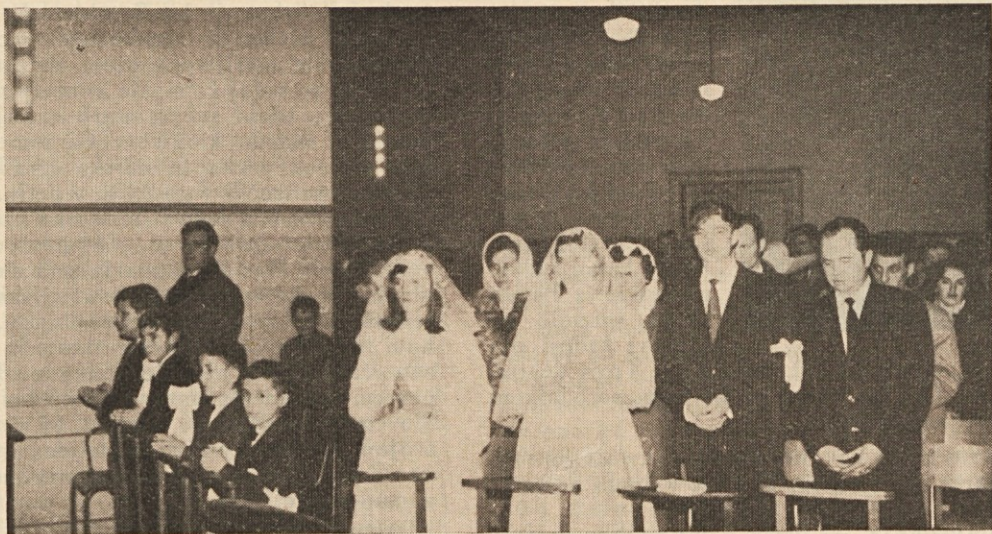
Dvanajst let je že minilo od zadnjega misijona, ki ga je s tolikim uspehom vodil g. Jože Vidmar z zvesto pomočjo msgr. Zupančiča. Tudi letos za veliki teden bo dana prilika in milost sv. misijona za rojake v Pas-de-Calaisu zlasti v Liévinu, Bruay in Sallaumines. Začetek misijona bo na cvetno nedeljo ob uri nedeljskih maš z blagoslovom oljčnih vej. Nato bo vsak dan zjutraj maša s pridigo, zvečer pa pridiga z večerno pobožnostjo. — Točen program misijona in obredov velikega tedna boste prejeli ob začetku misijona.

Duhovne obnove s priliko za sv. spoved pa bodo: Croisilles 14. marca ob 19 uri, Rebeuville 15. marca ob 16 uri, Wingles 19. marca ob 8. uri, St. Pol 22. marca ob 16. uri, Armentières 29. marca ob 16 uri.

Bruay 22.—29. marca mision, Liévin 22.—29. marca mision, Méricourt-Mines 22.—29. marca mision. Vsem priporočamo misijon v molitev in vse vernike vabimo, da se misijona v čim večjem številu udeleže. Saj bo to za mnoge zadnja milost in prilika za spravo z Bogom.

S krstno vodo je bila oblita 19. januarja Brigita Grohar. Naj jo njena zavetnica varuje in spremlja vse življenje!

Vsem rojakom milosti polne praznike Gospodovega vstajenja!

Slika nam kaže naše letošnje birmance v Parizu (dne 15. jan. 1964)

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: Sèvres-Babylone.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg (prilичje, levo), Paris 15° (métro: Charles-Michels, telefon: BLOmet 89-93) — je odprta vsak torek in četrtek popoldne.

Na Veliko noč bo sveta maša kot po navadi ob petih popoldne (spovedovanje od treh popoldne dalje, isto na cvetno nedeljo); kar tiče velikonočne obnove in obredov velikega tedna, bo izdano posebno oznanilo v začetku marca.

Sveto mašo bomo imeli tudi na velikonočni ponedeljek popoldne ob petih.

Krščen je bil Franc Turšič, sin Franca in Michèle Girault.

Opozorjamo starše, da imamo **vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu** (ob treh popoldne, tam, kjer imamo nedeljsko mašo) **slovensko šolo** za otroke. Otroci imajo na ta način možnost, da se naučijo brati in pisati slovensko, za kar vam bodo hvaležni, ko bodo postali veliki in bodo znali to ceniti.

V okviru Društva Slovencev smo v zadnjem času imeli dve zelo zanimivi predavanji: v nedeljo, 19. januarja, smo z g. Turkom iz Essena poromali v Palestino in občudovali kraje, kjer je živel naš Odrešenik, v nedeljo, 9. februarja, nam je pa slovenska misijonar-

ka sestra Manija Rozarija (doma iz Zabukovja pri Brežicah) pokazala slike s Formoze in iz Indonezije.

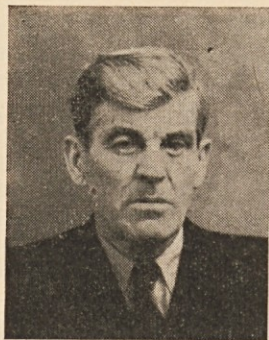
Društvo Slovencev pripravlja za nedeljo, 19. aprila, dramsko igro »Mati Tereza«, katero bodo naši igralci uprizorili v dvorani na 35 Avenue Emile Zola, Pariz 15° (métro Javel ali Charles-Michels). Skupna sveta maša bo na istem naslovu ob štirih (!) popoldne, takoj po maši pa igra in nato domača zabava.

Mnogi se preselijo, pa pozabijo sporočiti novi naslov. Če smo res med sabo družina, potem naj vsakdo sam poskrbi, da bo spremembo svojega naslova javil našim duhovnikom.

Vsem, ki so za »Našo luč« plačali — bodisi osebno, bodisi po položnici — več, kot je naročnina, se prav prisrčno zahvaljujem v imenu lista. Čretnik.

Loiret. — Skupno sveto mašo za Slovence bomo imeli na belo nedeljo, 5. aprila, ob enajstih popoldne v Tivernonu. Priložnost za sveto spoved bo pred sveto mašo v župnišču. Vsi prijazno vabljeni!

La Machine (Nièvre). — 17. januarja je umrl Rudolf Tenko. Pokojni se je rodil leta 1886 na Dunaju, živel je pa v domovini v okolici Šmarja pri Jelšah, kjer se je 1919 poročil pri Sv. Štefanu pri Zusmu. V Francijo je prišel leta 1926 in od takrat stalno delal v tukajšnjih rudnikih. Trpljenje in ru-

darska bolezen sta izčrpala njegove moči, toda do zadnjega je ostal dobre volje, trpljenje vdano prenašal in se lepo pripravil na odhod v večnost. Vsi Slovenci in številni francoski prijatelji kakor tudi č. g. Lavrič iz Pariza so ga spremili na njegovi zadnji poti

ti v ponedeljek, 20. januarja, v Trois Vèvres. Ženi Ceciliji, otrokom in vsem sorodnikom izrekamo sožalje.

Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 15. marca, ob enajstih in četrt v župni cerkvi.

Normandija. — Sveta maša za Slovence in priložnost za velikonočno spoved bo na velikonočni (vüzemski) ponedeljek, 30. marca, v Lisieux, ob enajstih dopoldne v cerkvi St. Désir (nova cerkev, na route de Caën).

Ob Luksemburgu

Tucquegnieux-Marine. — Ko obiskujemo tukajšnje starejše slovenske rudarje in jih vprašamo, kako jim gre, nam skoro vsi odgovarjajo: »Pešamo, mladostnih moči ni več.« Kozlevčarjev oče je srečno prestal v bolnišnici »šničljanje« jeter in ledvic in se vrnil domov v upanju, da bo z zeleno spomladjo prišlo tudi zaželeno zdravje. Bog daj srečo! — Rudarji Završek, Nežič, Gričar in drugi pa tožijo, da pljuča, srce, želodec in drugi notranji deli telesa vedno bolj »stavkajo«. So pač predolgo vdihavali škodljiv prah in dim globoko pod zemljo in najbrž preveč in pretežko delali, da so preživljali in oblačili svoje družine. Otroci, ki ste mogoče danes že poročeni, ljubite svoje starše! Spoštujte jih, pomagajte jim, saj trpijo zato, ker so vam dobro hoteli in vam še vedno hočejo samo dobro! — Pa njihov materinski jezik tudi ljubite! Vi si ne morete misliti, kako sta vesela stari ata in stara mama, če se potrudite in jim kaj poveste v lepem slovenskem jeziku. Nikar ga ne zavrzite!

Vsi pa, mlajši in starejši, pridite k slovenski službi božji, ki bo na Marini 8. in 22. marca ob šestih zvečer!

Giraumont. — Bravo, Stanko Radič in njegovi pevci! Ko je izseljenski učitelj Jankovič leta 1932 ustanovil na Marini pevski in

tamburaški zbor, je bil Stankov oče njegov najboljši učenec in najzvestejši sodelavec. Danes krije marljivega očeta zemlja, toda otroci, ki so sedaj že možje in očetje, krepko nadaljujejo delo svojih staršev, kajti tudi Stankova mama, ki živi v Giraumontu, je bila odlična pevka in odrska igralka. Vsi sinovi so se izučili v godbi in v petju. Danes moramo posebno pohvaliti Stanka in njegov pevski zbor — 60 jih je — ki povsod žanje velik uspeh. Dne 31. januarja smo gledali te idealne pevke in pevce na televizijskih sprejemnikih, ko so peli v Luksemburgu. Kljub hudi tekmi so odnesli drugo mesto in prejeli zato častno nagrado. Čestitamo pevkam in pevcem ter idealnemu in požrtvovalnemu Slovencu, Radičevemu Stanku, ki dela čast svojim staršem, svojim učiteljem, svojemu narodu in svoji domovini. Le krepko in pogumno naprej!

Algrange. — V tukajšnji bolnici je 26. januarja umrl naš rojak **Alojz Cugmas**, med prijatelji nazvan kar Lajz. Trpel je dolgo let nazaj vsled kamna na pljučih; zlasti v zimskih meglenih dneh je težko dihal; zraka mu je manjkalo. Parkrat je bil precej slab, vendar vselej se je »izmazal«, letošnjo zimo pa je Bog hotel drugače. Poklical ga je k sebi. Vsled hudega napada je moral v bolnišnico in tu je, ko je celo na zunaj kazalo, da je boljši, po enem tednu, previden s svetimi zakramenti, v Gospodu zaspal. Pogreb smo

imeli 29. januarja in mnogo rojakov se ga je udeležilo. Mašo in pogrebne obrede je opravil naš slovenski duhovnik iz Aumetza, ki ga je tudi previdel; zato se mu vsa družina in sorodniki na tem mestu za vse iskreno zahvaljujejo.

Pokojni je bil štajerske zemlje sin; v Konjicah mu je stekla zibelka leta 1905 in je bil torej v 68. letu, ko ga je Gospod poklical.

Iz vzhodne Lotaringije

Letos nam je zima še precej prizanašala in ni bila preveč huda, vendar pa je do zdaj že tri naše rojake odpeljala s seboj: v Creutzwaldju je 5. jan. umrla mati Jožefa Čuješ, roj. 1. 12. 1886 v Jurklostru pri Celju, cerkveno pokopana v Creutzwaldju 8. januarja. — 13. jan. je zadela kap rojaka Franceta

Gabra iz Habsterdicka. Ravno si je lepo naredil novo stanovanje. Prejel je še sv. maziljenje; bil je nato cerkveno pokopan v Stiring-Wendel 15. jan. Rojen je bil 19. 3. 1889 v vasi Dramlje pri Celju. — 24. jan. nas je zapustil zelo priljubljeni upokojeni rudar Alojzij Blazutič v bolnici v Forbachu, rojen 17. 11. 1884 v Rodi vasi pri Vidmu (Udine). Ker je bil v Italiji rojen in je znal dobro italijansko, so mnogi mislili, da je Italijan. Pogrebno opravilo je 27. jan. imel italijanski duhovnik, podpisani pa je ob grobu razložil navzočim, da je bil ta mož dober Slovenec, sin slovenskih staršev, in se je zato držal predvsem slovenske družbe. Lepo je bilo, da so prišli naši rojaki od vseh strani: Creutzwald, Forbach, Behren Cité, Stiring-Habsterdick k pogrebu. Pri Bogu ni razlike narodnosti; brez dvoma pa je mil sodnik našim rojakom, od katerih mnogi od mladosti dalje hodijo po svetu za kruhom ter pri tem niso izgubili vere in ne ljubezni do svojega naroda.

Iz domačih časopisov zvemo, da so bili v tem času nekateri otroci rojeni — otroci staršev, kjer nista oba naše narodnosti; dne 2. febr. pa je bil krščen v novi cerkvi Cité la Chapelle mali Janezek (Žano), sinko Danijela Sivec in Helene Tončič. Vsem želimo vso srečo in božjega blagoslova!

Za poroko se zdi, da se našim rojakom ne mudi več tako; lepo pa prosimo tiste, ki so poročeni samo na občini, pa bi lahko uredili zakon tudi v cerkvi, da tega ne odlašajo z raznimi izgovori. Skrbite, da boste letošnjo Veliko noč praznovali v pravem zakonu, sklenjenim pred živim Bogom! Že sedaj se veselimo Velike noči! Narava se bo zbudila,

sonce bo zasijalo, naj še naša duša odloži jarem satana, strasti in hudobnega sveta ter zadiha svobodno po dobro opravljeni velikonočni sv. spovedi! Prilike bo dovolj! Vse bo pravočasno oznanjeno; vprašajmo, ako ne slišimo oznanila, ter radi pridimo na povabilo k sv. spovedi in sv. obhajilu!

Od vseh strani vprašujejo naši rojaki, ako bi bilo mogoče organizirati v teku meseca **majnika**, malo pozneje po naši božji poti v Habsterdick 1. maja, **romanje v Lourdes**. Skofija Metz organizira vsako leto okrog 7. maja posebni vlak. Cena vlaka se do sedaj še ni spremenila, zato bo skupno stalo (vožnja in hrana za 8 dni) okrog 300 novih frankov. Shranujmo denar! Dan in vse podrobno bo oznanjeno po vseh kolonijah, v »Naši luči«, za mesec april bodo javljeni vsi potrebni podatki. Radi bi šli julija meseca skupno z rojaki iz Trsta in Gorice, pa takrat ni dopusta; takoj nato v avgustu pa pohitite mnogi v domovino.

Od vseh strani prihajajo tudi želje, da naj sporočimo, da imamo tukaj vedno več naših trgovin in obrtnikov vseh vrst, kamor naj se z zaupanjem obračajo naši rojaki. Ako torej želiš zidati hišo, imaš našega sijajnega arhitekta g. Antona Jankoviča, sina našega znanega g. učitelja Jankoviča v Briey; — izbornega zidarskega mojstra Vilija Kneza imamo v Morsbachu. — Vse šolske potreščine, vse vrste knjig, razne slovarje v veliki izbini imaš v novi trgovini St. Steržina v Forbachu, 82 Avenue St. Remy (nasproti avtobusne postaje). — Najrazličnejše revije in pranje obleke v trgovini Lize Turnšek v začetku kolonije Habsterdick. — Obleko po meri ti lepo napravi znana krojačnica in

Del pevskega zbora „Sve-ta Cecilija“, katerega vodi Slovenec Stanko Radič iz Giraumonta v Franciji.

trgovina pod starim naslovom Komac v Freymingu; Karaba, krojač v Freymingu; Pribernik, krojač v Forbachu; Kunst Jože, v Creutzwald; naš znani g. Turšič Ferdinand v Creutzwald je po dolgi dobi svojega mojstrskega dela zaslužil, da se odpočije. — Ako potrebuješ obutve, boš dobro postrežen pri čevljarjih in trgovinah: Lizzi Stefan v Merlebachu; Abram Ferdinand v Forbachu; Rehar Ivan v Stiring-Wendel; pridni g. Berg-haus Leopold pa si je tudi že zaslužil pokoj enako kot g. Radej. V Hopital-Cité Bois Richard še vedno z velikim uspehom dela nove čevlje in jih popravlja naš rojak Orešnik Franc, v Hombourg-Haut pa naš rojak Hafner in v Petite Rosselle Ivan Škoberne. — Po mestih in vaseh imaš tudi priliko, da greš v slovensko gostilno, kjer se okrepčaš s slovensko hrano in dobro kapljico. Ako bi lastniki želeli, naj sporočé, pa bomo priobčili tudi njihova imena.

Vzameš časopise v roke: povsod najdeš naše rojake: pri nogometu, pri raznih vrstah glasbe, petja, pri mizarjih, slikarjih, izbornih vrtnarjih, pri vzgoji kanarčkov, zajcev, kokoši. Pri tekmah so prvi ali med prvimi. Ko greš po cestah Merlebacha ali drugod, te pozdravljajo slovenske pesmi, ki jih slišiš iz francosih trgovin plošč.

Res, če človek vse to premišljuje, je vesel našega naroda, vesel pa še posebno, ko vidi, kako se zbirajo nedeljo za nedeljo in med tednom po mestih in kolonijah naši verni rojaki k naši službi božji, kjer jim naše lepe svete pesmi zbuja spomin na dobro, verno slovensko mater in očeta ter prijazne naše cerkvice v domovini! Le pridite, le pojte, le ohranite ljubezen do Boga in domovine še dalje v tujini!

V duhu vas vse pozdravlja — vaš Stanko iz Merlebacha!

Pregled dela merlebaške Misije v letu 1963

(Nadaljevanje in konec)

Naši prijatelji in sovražniki: Dober list, dobra knjiga — oboje ostane pri nas. „Naša luč“ prihaja v 320 izvodih. Družinska pratika v 350 izvodih, nekateri imajo naročene tudi Mohorjeve knjige, misijske in razne druge knjige, kalendarje iz Amerike, Mohorjeva društva nudi vrsto zelo dobrih knjig. Ako kupuješ teden za tednom drage ilustracije, kupi in preskrbi si dobrega prijatelja — dober domač časopis, dobre liste in dobre knjige.

ki bodo tebe in vse tvoje dvigali k idealom in ne pehali v propad!

Avto: Čez 100 rojakov v naši okolici imajo svoj avto. Pride pomlad, pride poletje: le ven v krasno naravo, toda ne brez maše! Greš loviti ribe, greš na lov, greš gledat nogomet ali kake prireditve na prostem: ne brez nedeljske sv. maše! Mnogi, mnogi avto naših rojakov hite mimo in skoz Merlebach, kako lepo bi bilo, če bi prišli najprej k slovenski službi božji, nato pa naprej! Poskusimo! To bo blagoslov za Vas in Vaše otroke!

Zahvala izselj. duhovnika: Naša Misija ima zdaj novo stanovanje: Merlebach, 1 Rue du Dauphiné (Moselle). Cela hiša je bila popolnoma prazna, pa ste, dragi rojaki veliko darovali za njeno ureditev. Zdaj je opremljena in vsak dan bliže cilju, da postane središče našega kulturnega, socialnega in verskega dela še posebno. Samo v zadnjih mesecih je več kot 50 rojakov prišlo sem iskat dela. Enkratno podporo ni težko dati. Komu kruh preskrbeti za celo življenje, je pa nekaj drugega. Kljub vsem zlorabam in lažnim izjavam pa je lepo število rojakov, ki zdaj resno delajo in se vedno bolj počutijo, da so prišli do resnega poklica in vsaj malo primernegega zaslužka! Mnogi ste prišli tudi za lopato, kramp, za voz: izravnali ste vrt, betonirali vse pred hišo, okrog hiše; naši pridni zidarji, mizarji, električarji — delavci vseh vrst ste prišli in pomagali pri ureditvi hiše. Dvorana za verske, izobraževalne sestanke, za pouk za otroke je končana z vašo dobroto, z vašim delom. Ko tako mislim na vas in mislim na lepo luško votlino na vrtu hospica Ste. Elisabeth, na krasno izdelan kor za cerkveni zbor, na prijazno kapelo istotam, potem sem res ponosen na take rojake, ki poleg svojega dela, postavljate stoletne spomenike. Vsa čast vam in ves božji blagoslov! To vam spet želi hvaležni: Stanko iz Merlebacha.

ITALIJA

Rim. — Rimski Slovenci smo imeli lepo praznovanje svete Družine. Pri sv. maši nam je msgr. Bavdaž poudaril v pridigi, da moramo večkrat prositi Boga za zdravega duha v naših družinah, da moramo ustvarjati skupnost slovenskih družin in da je ves naš narod ena sama velika družina. Po sv. maši smo imeli lepo prireditev z deklamacijami in petjem ob jaslicah. — Patru Prešernu se je zdravje nekoliko izboljšalo.

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob 8. uri v kapeli Slov. šolskih sester na Via dei

Colli 10. Popoldne ob 6. uri vsako nedeljo in praznik je večerna pobožnost z rožnim vencem, litanijami Matere božje in blagoslovom. Na drugo nedeljo v mesecu, 8. marca, bomo imeli rimski Slovenci večerno sveto mašo ob pol petih popoldne v argentinski nacionalni cerkvi na Piazza Quadrata. Sveta maša bo za pokojnega administratorja jugoslovanskega dela goriške nadškofije mons. Mihaela Toroša.

Duhovna obnova: na cvetni teden, v sredo 18. 3., 19. 3. popoldne ob 4 in ob 5 bo kratka duhovna obnova za gospe in gospodične. Zaključek na cvetni petek dne 20. marca zjutraj ob 7 s sklepnim nagovorom in skupnim svetim obhajilom. Ta obnova bo v kapeli Slov. sester na Via dei Colli 10; če bo število prijavljenih večje, pa v argentinski nacionalni cerkvi na Piazza Quadrata. Prijave za udeležbo sprejemajo: Slov. šolske sestre, Via dei Colli 10, tel. 844-4-387; gđc. Marija Marinšek, Viale dei Parioli 43, tel. 872-100; Slov. dušnopastirski urad, Via dei Colli 8, tel. 845-4-802.

Na veliki četrtek, 26. marca, bo sveta maša v kapeli Slov. šolskih sester na Via dei Colli 10 ob 5 popoldne. — K slovesnim obredom velikega tedna so rimski Slovenci povabljeni v cerkev Imena Marijinega, Foro Traiano 89.

Za sv. spoved bo prilika med sveto mašo 8. marca na Piazza Quadrata ter oba večera duhovne obnove na Via dei Colli 10 dne 18. in 19. marca zvečer ter pred sklepom dne 20. marca zjutraj.

Latina. — V izseljenskem centru v Latini bo sveta maša za Slovence dne 8. marca ob 11 dopoldne. Prilika za sveto spoved pred sveto mašo. — V dneh 18., 19. in 20. marca

bo v tem centru sv. misijon za vernike slovenskega in hrvatskega jezika. Program bo objavljen na deski v centru. Za sveto spoved bo prilika na cvetni petek popoldne (20. marca). Slovenci so vabljeni, da se udeležijo tega misijona, posebno na cvetni petek, ko je na razpolago slovenski duhovnik in bo božja služba s pridigo za Slovence. Na velikonočni praznik bo sveta maša za Slovence ob 11. uri.

Capua. — V taborišču Capua je nekaj sto Slovencev, ki so se v velikem številu udeležili božje službe za božič in prejeli svete zakramente. Za Veliko noč bodo imeli priliko spovedi v slovenskem jeziku v soboto, 21. marca, popoldne in na cvetno nedeljo, 22. marca, zjutraj od 7 naprej. Ob 10 bo slovesna sveta maša s slovensko pridigo in branjem pasijona v slovenščini. Vsi Slovenci so vabljeni, da se udeležijo vseh verskih obredov, ki bodo v taboriški cerkvi, posebno pa takrat, ko bo na razpolago slovenski duhovnik.

Trst. — Za slovenske izseljence bo prilika za spoved in božja služba v dneh 23., 24. in 25. marca. Opozarjamo, da je v bližnji župniji Žalostne Matere božje sveta maša s posebnim ozirom na slovenske vernike vsako nedeljo ob 10. uri.

NEMČIJA

Bavarska

München — V nedeljo, 26. januarja, so naši Slovenci iz Bavarske priredili v Münchenu svojo pustno zabavo. V veliki, lepo okrašeni dvorani se je zbralo čez 160 fantov in deklet, pa tudi precej starejših je bilo med njimi. Ob zvokih naših harmonikarjev so se živahno vrteli in kar veselo jih je bilo vide-

Skupina slov. moš in fantov v izseljenskem centru v Latini pred odhodom v prekomorske dežele.

ti. Vrhunec te zabave je bil tudi letos srečolov z geslom: »Tombola za naše Slovence«. Razen lepega fotoaparata in transistorja je bilo še več manjših, vendar koristnih stvari. Tudi steklenic z vinom in čokolade ni manjkalo med dobitki.

Za »utrujene in žejne« od plesa so bile pripravljene razen dobrega piva in dobrih jedil — originalne kranjske klobase in odlično domače vino.

Pa ne mislite, da so naši bavarski Slovenci samo pri zabavah tako številno zbrani! Tudi pri vsaki slovenski maši je cerkev polna in zraven molitve ponosno doni tudi naša slovenski pesem, ki celo navzočim Nemcem zelo ugaja. J. K-č.

Traunreut. — Lep zgled nam je zapustil pokojni rojak Karel Bogina. Vse svoje premoženje je zapustil župni cerkvi v Traunreutu, več tisoč mark, ki si jih je prislužil s trdim delom še v Ameriki, kjer je prej živel. Na stara leta je prišel v Nemčijo na Bavarsko, kjer je dočakal konec in — s svojim darom — božje plačilo. Naj počiva v minu!

München. — Preminil je rojak Janez Zdolšek. Že dalj časa je bolehal, na Novega leta dan pa je dobil napad, tako da so ga morali prepeljati v bolnico, kjer je 4. I. 1964, previden s sv. zakramenti, umrl. Bil je vdovec, v 61. letu. Tuja zemlja ga je sprejela vase; naj mu Bog nakloni srečno domovino v nebesih!

Baden-Württemberg

Krsti: Dne 25. jan. je bila v župni cerkvi v Uhingenu krščena Olga, hčerka prvorojenka Petra Gorjupa in Ljudmile, roj. Senekovič. — V nedeljo, 26. januarja, sta bila v župni cerkvi v Nagoldu krščena malčka Albin in Anton, prvi sin Albina Zalar in Marije, roj. Kužnik, drugi pa Antona Ahlin in Marije, roj. Merhar. Bog daj obema zdravja in vsega dobrega, da bosta lahko staršem v veselje.

Poroke: Dne 10. jan. sta se poročila v župni cerkvi Kirchheim/Teck Anton Ogrinec iz Lipovšice in Amalija Žgajnar iz Grabna pri Ortneku na Dolenjskem; 23. jan. v cerkvi Marienkirche v Stuttgartu dva para hkrati: Vinko Vovk iz St. Ruperta na Dolenjskem in Elizabeta Metelko iz Hudobrezja, ter Darko Metelko iz Hudobrezja (brat poslednje) in Erika Kovač iz Sv. Križa pri Mariboru; dne 6. febr. pa v Frankenhofu (Posarje) Ludovik Kavčič od Sv. Antona v Slovenskih goricah in Elizabeta Kramberger iz Dogošč pri Mari-

Slovenski rojaki pri božični maši v augsburški stolnici. Maša je bila pri oltarju sv. Petra Kanizija, ki je bil v času protestantske reformacije v Augsburgu stolni pridigar. Zgodovina pripoveduje, da je bilo pri njegovi prvi pridigi le 7 poslušalcev, kajti ves Augsburg je že bil odpadel od prave vere. Ko pa se je po 5 letih poslavljaj iz Augsburga, je moral zadnji dan trikrat pridigati, in to polni cerkvi. Ljudje so spet našli pot k pravi veri! — Ko je slovenski duhovnik za Veliko noč 1962 prvič prišel maševat in pridigat slovenskim rojakom, ni bilo — nikogar! Lanski božič jih je bilo čez 20. Pa bi jih bilo lahko še več! Morda bodo prišli letos za Veliko noč?

boru. — Vsem novim parom želimo božjega blagoslova za lepo in dolgo skupno bodočnost.

Sv. maše, ki smo jih dosedaj imeli v Esslingenu vsako drugo in vsako četrto nedeljo v mesecu, bomo skušali preložiti v Stuttgart. Zelo primerna za nas bo cerkevica Pfarre Hl. Geist ob tramvajski progi št. 9, blizu plinarne (Gaswerk). Začeli smo že z nedeljo, 9. februarja. Upamo, da nam sčasoma uspe dobiti tudi kak primeren lokal za družabne večere po maši. Sv. maše pa bodo ob isti uri, kakor so bile v Esslingenu, to je ob pol petih po-

poldne. Bolj pozno ni mogoče, ker se moramo pravočasno umakniti nemškim vernikom, ki imajo za nami tudi svoje pobožnosti.

Porurje

Naraščaj so javile v zadnjem času tri družine. Dne 25. januarja je bil v Essenu krščen Rainer Novak, sinko Tomaža in Kriste, naslednji dan pa v Oberhausenu Detlef Binder, sinko Kurta in Veronike. V soboto, 1. februarja, je bil še krst v Düsseldorf/Benrathu in sicer Helge Hrastnik, hčerke Antona in Vide. — Staršem čestitke!

Porok je bilo pravzaprav za predpustni čas veliko premalo. Nekateri pravijo, da pač zato, ker je preveč fantov in premalo deklet, drugi te hočejo pa prepričati, da je preveč deklet in premalo fantov. Saj ne moreš vedeti, kdo ima prav, ko pa se morata vedno taka dva najti, da spadata skupaj za vse življenje. En tak primer pa se je v zadnjem času le našel med rojaki. V Essenu sta se namreč 1. febr. za zmeraj našla Ivan Muren, doma v Mikotah, župnija Raka/Krško, in Jožefa Kerin, rojena v Ravni, župnija Sv. Duh v Velikem Trnu. Poročit sta se šla v St. Johanskirche v Altenessenu. — Vso srečo na življenjski poti!

Po plačilo k Bogu je šla v Oberhausen-Osterfeldu Staroslovenka Antonija Janc. Umrli je 9. jan. v St. Josefhospitalu v Sterkrade. Pokojnica je bila rojena 1899 v Brestanici, od koder je prišla z možem v Nemčijo leta

1924. Pred zadnjo vojno je pridno sodelovala pri slovenskih društvih v Osterfeldu, predvsem pri ženskem društvu »Rožnega venca«. — Naj počiva v miru! Sorodnikom iskreno sožalje!

Večmesečni prislužek je bil ukraden rojaku v Wuppertalu. Sostanovavec mu je ukradel bančno knjižico, šel z njo na banko in dvignil denar ter izginil. Le škoda, da se rojak pri vlaganju denarja na banko ni pogodil za geslo (Stichwort), ki bi bilo znano le njemu in banki. Ker tat gesla ne bi vedel, ne bi mogel dvigniti denarja in bi že sedel v zaporu, rojak pa bi imel še ves denar.

Fordove tovarne v Kölnu bodo na spomlad izdale nov Taunus-avtomobil, ki bo daljši in širši od sedanjega »17m« in bo imel tudi močnejši motor. Tako vedó povedati naši fantje, ki so v tovarni zaposleni.

NIZOZEMSKA

Slovensko društvo sv. Barbare v Hoensbroeku ima od 2. februarja, t. j. nov odbor, ki ga sestavljajo sledeči možje: Resnik Jožko, predsednik; Lavrič Anton, podpredsednik; Selič Franc, tajnik; Železnik Filip, blagajnik; Železnik Franc in Vodeb Franc, preglednika. Novemu odboru želimo obilje uspehov.

Zahvaljujemo se bivšemu predsedniku g. Francu Vodebu, ki se je kljub slabemu zdravju žrtvoval za koristi naše skupnosti. — Enako se zahvaljujemo za vse delo v korist

Rudniki v nemškem Moersu že nad 50 let zaposlujejo slovenske rudarje. Prvi so prišli tja leta 1906 in sicer v večjih skupinah, tako da so mogli ustvariti lepo društveno življenje, ki je ostalo ljudem v najlepšem spominu. Po zadnji vojni, predvsem v zadnjih letih, se je v Moersu zopet na novo naselilo nekaj naših ljudi. Moški so se po večini zaposlili v rudnikih, kakor oba rojaka Janez Š. in Anton U., ki ju vidimo na sliki. Videti je, da sta si dobra prijatelja in sta ponosna na svoje potomstvo, ki sta oba fantka.

Predpusno veselo srečanje Slovencev iz nemškega Porurja je bilo to pot v Essenu. V nedeljo, 26. januarja, so Mladoslavenci iz Altenessena priredili veselico v Kolpinghausu v Altenessenu, na katero je prišlo okrog 350 rojakov. To je bilo presenetljivih srečanj z znanci, ki se morda že leta niso videli in ne vedeli drug za drugega! V Essenu so si zopet podali roke in za snidenje je prišla na mizo steklenica najboljšega vinca, ki je vsem razvezalo jezike in mladim ogrelo pete. Iz tega in onega kota je zadonela slovenska pesem, da so ji navzeči nemški gostje pozorno prisluhnili. Fantje so se celo postavili v krog, da so bili bliže drug drugemu in zapeli, da je bilo veselje. Ni čudno, da so ob takem razpoloženju klobase, ki so jih nosile na mize slovenske Essenčanke, kaj hitro pošle! Nekatere so si to kar želele, da so se potem ob poskočni godbi mogle tudi malo zavrteti.

slovenske skupnosti odboru, ki ga je lani vodil g. Rudi Sinkovič. Hvaležni smo vsem našim nesebičnim društvenikom in se zavedamo, da je delo za skupnost v tujini vedno združeno z velikimi žrtvami.

Nobena tajnost pa ni, da v Hoensbroeku že nekaj časa ni prave slege. To živo obžalujemo. Kaj takega bi si pri tako malem številu res ne smeli privoščiti. Na izbiri imamo samo slogo ali pa popolen razkroj naše skupnosti.

Veseli dogodek: V družini Erns-Antlej se je rodil drugi sinček, ki je pri krstu dobil ime Armand Anton. Čestitamo in želimo obilje zdravja!

Bolniki: Omenili smo že, da g. Franca Vodeba, bivšega predsednika Slov. društva sv. Barbare v Hoensbroeku muči rudarska bolezen. Iste težave ima že dalj časa g. Jakob Klander, enako bivši predsednik Slov. društ-

va sv. Barbare. Tudi do tega moža imamo veliko spoštovanje, ker smo videli, s kakšnim pogumom in vztrajnostjo se je ob težki sili-kozi kot predsednik še žrtvoval za slovensko stvar. Ah, ko bi v naši mladini bilo vsaj nekaj tega ognja in zvestobe! Ga. Amalija Železnik iz Hoensbroeka je zapustila bolnico in se zdravi v domači oskrbi. G. Ivan Zohar iz Hoensbroeka je tudi v bolniški oskrbi v Heerlenu. — Vsem našim dragim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave.

Naša **Velika noč:** spovedovanje na veliko soboto: Lindenheuvel: 14,30 h, Hoensbroek: 16 h, Eygelshoven: 17,30 h, Heerlerheide: 19 h, Brunssum: 20 h. — Slovensko vstajenje bo na velikonočno jutro. Začetek ob 6,15 h. — Vsi iskreno vabljeni!

Slovenska pisarna sporoča, da se to leto naša skupina odpelje iz Aachna v domovino

4. avgusta; iz Ljubljane se vrnemo 28. avgusta. Opozarjamo tiste, ki morate imeti nove potne liste, da se takoj prijavite, ker je še čas. Prijavite se lahko pri Slovenski pisarni, Versilienbos 64, ali pri F. Gril, Kampstraat 154, oba v Heerlerheide.

ŠPANIJA

V Španiji nas ni veliko Slovencev. 7. januarja je tu odšel v večnost 50-letni duhovnik **France Malovrh**, doma iz Polhovega Gradca. Pred letom 1945 je bil kaplan v Škocijanu pri Turjaku. Pred rdečim nasiljem se je umaknil v tujino in našel gostoljubje v deželi pomaranč ob sredozemski obali. Deloval je v zavetišču za onemogle v Sueci pri mestu Valencia in bil zelo priljubljen vsled blagega značaja. Zadnja leta ga je mnogo mučila zahrbtna jetika, ki mu je končno pretrgala nit življenja. Naj blaga duša počiva v miru!

ŠVEDSKA

V soboto, 18. jan. 1964, je bila krščena Sonja Inge, prvorojenka družine Habjanič v Malmö. Oče Jože je doma iz Moškanjcev pri Ptuj, mati Albina, roj. Vohl, pa iz Dobrovcev. Botra sta bila gospod in gospa Iskra iz Malmö. Staršem in novokrščenci obilo božjega blagoslova!

Malmö. — V nedeljo, 19. jan., je bila v Malmö birma. Prišel je prevzvišeni g. škof iz Stockholma. Birmancev je bilo veliko. Za nas je zanimivo to, da je bilo skoro več odraslih oseb pri birmi kot pa otrok, nekateri že častitljivi sivolasi starčki. To so konvertiti (spreobrnjenci), ki so v odrasli dobi ali pa šele na starost prestopili v katoliško Cerkev. — Med otroki sta bila pri birmi tudi dva slovenska otroka: Peter in Milka iz Sarotarjeve družine v Malmö. Čestitamo!

Smrt dobrega krščanskega očeta: V Ljubljani je nekaj dni pred božičem umrl oče g. Cirila **Šege**, ki živi tukaj na Švedskem (v Limmaredu) s svojo družino. Dosegel je visoko starost 87 let: dolgo življenje, ki pa je bilo polno zasluženja pred Bogom. Pokojni je bil namreč skoz in skoz značajan in odločen krščanski mož, čeprav je živel v časih, ko ni vedno lahko vztrajati. Naj bo zavest, da je rajni prejel večno plačilo za svoje zasluženje v življenju, v tolažbo žalujoči družini, Šegovi mami doma, sinu Cirilu na Švedskem in vsem ostalim!

Svete maše v marcu 1964: Prvo nedeljo, 1. 3., Växjö in okolica; drugo nedeljo, 8. 3., Göteborg ob 9, in četrt in Lidköping ob 17; tretjo

nedeljo, 15. 3., Malmö ob pol desetih, Trelleborg ob 17; četrto nedeljo (cvetno), 22. 3., Hälsingborg; na Veliko noč, 29. 3., Malmö; velikonočni ponedeljek, 30. 3., Göteborg; prvo nedeljo v aprilu (belo), 5. 4., Jönköping. Natančnejša sporočila, zlasti za veliki teden, boste sproti prejeli.

Veliki teden: Ker nimamo naše slovenske cerkve in ker ste tudi preveč razkropljeni po Švedskem, seveda ne bomo mogli imeti naših posebnih obredov velikega tedna. S tem pa ni rečeno, da se vam teh obredov, ki so tako lepi in vzvišeni, ni treba udeležiti. Na Švedskem so nekateri dnevi velikega tedna praznični, vsaj veliki petek, 27. 3. Mnogi morda tudi na veliko soboto ne delate. Uporabite ta dva dneva zato, da se udeležite teh svetih obredov v katoliški cerkvi ali kapeli tam, kjer imate priliko. Ako bo vreme lepo in toplo, vas bo morda mikalo, da bi šli kam na izlet ali na obisk. Mnogo bolje bo, če se boste udeležili cerkvenih obredov, v katerih se spominjamo Jezusovega trpljenja, smrti na križu in vstajenja. — Naj bo ta žrtev v zahvalo božjemu Zveličarju za neskončno ljubezen, ki nam jo je izkazal z odrešenjem.

Družina inž. Branka in Erike Strmšek se je naselila v Neukirchenu (Spodnje Porenje) v Nemčiji. G. inž. Strmšek je močno zaposlen z gradbenim podjetjem in, kadar mora gospa iti nakupovat, popazita hčerkici Biserka in Irena na malo sestrico Renato.

Slovenski misijonarji po svetu

V celoti jih je trenutno v misijonih 54. Od teh je 37 odšlo v misijone pred zadnjo svetovno vojno, 27 pa v letih po končani vihri. Iz domovine je v povojnih letih prišla le ena nova misijonska moč — še ta se je morala prikrasti —, vse druge so pa iz zamejstva. Ta mala četa naših misijonarjev in misijonark je po svetu takole razkropljena:

Na Japonskem jih je šest: 1 misijonar in 5 misijonark (1+5); na otoku Formozi: 1+2 in še laični misijonar zdravnik dr. Janež; v Hong-Kongu in Makau ob kitajski obali: 2+1; v Južnem Vietnamu je misijonar Majcen; v Burmi en misijonski brat; v Siamu sta dve misijonarki; v Indoneziji (otok Java) ena; v Indiji in v Pakistanu jih je skupno 17: šest duhovnikov, šest misijonskih bratov in pet misijonark; v Afriki jih je petnajst: 4 duhovniki, 4 bratje in 7 misijonark. Poleg teh sta še po en misijonar in misijonarka na otoku Madagaskarju, dve sestri iz Kongregacije slov. šolskih sester pa delujeta v Paragvaju med Indijanci.

Po pripadnosti je 11 jezuitov, 8 salezijancev, 3 so misijonarji presv. Srca, 3 lazaristi, 2 iz drugih družb, 1 je pa laik — skupaj 28 moških, ki delajo v Gospodovem vinogradu. Redovnic je 26: 5 je uršulink, 4 usmiljenke, 4 oblatinje, 3 pomočnice vernih duš, 2 frančiškanski Marijini misijonarki, 2 slov. šolski sestri in šest iz drugih redovnih družb.

Delokrog naših misijonarjev in misijonark je kaj različen. Od duhovnikov vodijo eni misijonarske postaje, drugi poučujejo po šolah, tretji so vzgojitelji v zavodih za duhovniški naraščaj, četrti pionirji pri ustanavljanju novih misijonskih središč.

Misijonski bratje vodijo strokovne šole, gospodarstvo v zavodih in na misijonskih postajah, poučujejo, obdelujejo zemljo, zidajo cerkve in gradijo misijonska poslopja.

In misijonarke? Nekatere so ravnateljice deklških zavodov z več kot dva tisoč gojenkami, druge so po misijonskih šolah, po bolnišnicah in disperanzijah. Spet druge skrbе za cerkveno perilo, obiskujejo bolnike po domovih in reveže po vaseh, delijo hrano in obleko potrebnim. Nekatere gospodinjijo in delajo na polju. A za vse velja: ljubezen Kristusova jih priganja.

Vedno več nas je

Uradna statistika organizacija Združenih narodov je ugotovila, da je bilo sredi leta 1963 že čez 3 milijarde ljudi na zemlji (3.180 milijonov). Število prebivalstva se je veliko bolj pomnožilo, kot so predvidevali pred tremi leti.

56 odstotkov ljudi živi potemtakem v Aziji (skoraj 2 milijardi). V Evropi brez Sovjetske Rusije živi 440 milijonov, v Sovjetski Rusiji pa 225 milijonov.

V Afriki živi le 272 milijonov, v obeh Amerikah okoli 440 milijonov, v Oceaniji (Avstraliji z otoki) pa 18 milijonov.

V zadnjih 60 letih se je število prebivalstva na zemlji podvojilo. V 38 letih bo spet še enkrat toliko ljudi na svetu, to je 6 milijard, od teh 4 milijarde v Aziji (okoli 70 % vseh ljudi!)

Število človeštva se tako množi predvsem zaradi tega, ker zaradi zdravstvene oskrbe in higienskih ukrepov umrje veliko manj ljudi kot prejšnja stoletja.

Posebej omenjamo dejstvo: Kitajcev je vsako leto 17 milijonov več.

Molitvena zveza

hoče, da bi skupno molili za svoj narod, z molitvijo priklicali nanj božji blagoslov, da bi se ves rešil in ohranil. Zato ima za vsak mesec poseben namen, tako da je molitev še bolj enotna. Za marec je tak namen: „Samo z zglednim življenjem, ki si ga izprosimo z molitvijo, bomo dosegli pri Bogu rešitev našega naroda.“

Ker je ves mesec še v postu, bo prav lahko moliti v ta namen, saj nas čas sam opominja k temu.

Ko se je sedanji papež mudil v Sveti deželi, je bila tam tudi romarska skupina z Angleškega. Na Oljski gori sami je imela celonočno bedenje v molitvi. „Prav posebej sem se spominjal v molitvi vašega naroda takrat,“ je zapisal angleški romar. Tujec moli za nas, pa bi mi pozabili na lastni narod?

Ako bi želeli kaj informacij o „Molitveni zvezi“, pišite na: Osrednjo izseljensko pisarno, 62. Offley Rd., London S.W.9, Anglija.

Lepo **spominsko knjigo** z življenjepisom in 50 slikami iz življenja rajnega papeža **Janeza XXIII.** je izdala Družba sv. Mohorja v Celovcu. Knjiga je krasno darilo. Cena 36.— šil.

SLOMŠKOV LIST

LETO 1

LJUBLJANA, DECEMBER 1963

Št. 2

ki izhaja od časa do časa v Rimu, poroča v svoji drugi številki:

Rojak L. A. iz Kanade je v petih letih in treh mesecih prestal deset operacij, končno pa zabredel v neozdravljivo zastrupljenje; svoj brezupni položaj takole popisuje:

»... Zdravnik mi je dejal, da bodo poskusili še z eno operacijo. Poklicali me bodo čez nekaj dni, ko bo pripravljena soba. Šel sem domov in čakal, kdaj me bodo poklicali. Čakal sem teden, dva, pet, a odmeva iz bolnišnice ni bilo. Močno me je skrbelo zlasti, ker je bila bolečina neznosna noč in dan. Tudi pritok iz ran se ni nič zmanjšal. Kaj mi je storiti? Zdravniki, kakor izgleda, se nočejo več brigati zame. Saj so mi večkrat povedali, da se mi rane ne bodo nikoli izčistile. Zato me v bolnišnico nočejo več poklicati, kakor so obljubili.

Če bi ne bil tako svojeglav, bi obupal nad vsem in umrl. Pa za tako neumnost je še vedno dovolj časa...

Spomnil sem se na služabnika božjega Antona Martina Slomška, ki tam v Rimu čaka, da ga dvignejo na oltar. V življenju je bil taka dobra duša, gotovo tudi sedaj ne bo zavrnil moje prošnje...

Takoj drugi dan sem začel devetdnevno s polnim zaupanjem, da ne bo zaman.

Med prvo se ni nič posebnega zgodilo. Le nekaj se je v prvih dneh premaknilo, pa ne vem povedati, kaj. Kot neki odmev je bilo. Končal sem devetdnevno in čakal deset dni.

Stanje je bilo isto. Enajsti dan sem začel drugo devetdnevno. V sredi te druge, mislim, da peti dan, mi je bolečina naenkrat prenehala, kakor bi odrezal. Desna rana se je stisnila, da je imela že velikost polovice graha, medtem ko se je leva že prej zacelila.

Nekaj dni se sploh nisem zavedal, kaj se je zgodilo. Bilo mi je, kakor bi mi nekaj

Milan Kessler, po rodu iz Maribora, ki živi v Münstru v Zapadni Nemčiji, je dosegel s svojo pevsko nadarjenostjo že marsikatero priznanje od poznavavcev lahke glasbe. Njegov glasovni obseg zajame tri oktave in sicer od basbaritona do tenorja. Celotno vrsto popevk predvaja v različnih jezikih, tako v slovenskem, hrvaškem, nemškem, italijanskem in španskem. Televizijska oddajna postaja v Mainzu v Nemčiji mu je obljubila možnost sodelovanja. Radijska postaja v Buenos Airesu v Argentini, katere član je g. Kessler že dalj časa, pa je njegove popevke tudi že oddajala in mu izrekla vse priznanje.

manjkalo. Pomislite: pet let in tri mesece je minilo od prve operacije. Ves ta čas nisem bil niti trenutka brez bolečin... Zdaj pa je bilo kar naenkrat vsega konec. Dva meseca je že minilo od takrat, pa se bolečina ni več pojavila. Zgleda in popolnoma sem prepričan, da je infekcija izginila. Izginila je kljub napovedim zdravnikov, da se mi rane ne bodo nikoli zacelile.

Popolnoma sem prepričan, da so se rane zacelile na Slomškovo priprošnjo.

Dagadek v kresni nači

3.

»Pa kaj pravi gospod Belin na to pismo?« sem vprašal. »Ali je prepričan, da je od nje?«

»To je njena pisava,« je povedal Kres. »Pismo je napisala ona. O tem ni nobene-ga dvoma. Toda kakor je to pismo gospoda Belina po eni strani pomirilo, ga je po drugi le še bolj vznemirilo. Kaj pomeni? Kaj je tisto, kar se ima dopolniti? Kakšna skrivnost je v tem? Kam je šla, kje je, kaj je z njo? Uganka pri uganki.«

»Kaj je zvedel gospod Belin v tistem sanatoriju?«

»Nič, kar bi nam moglo služiti. Tam ona sploh z nobenim moškim ni prihajala v dotiko razen z zdravniki. Na potovanju se tudi ni mogla z nobenim seznaniti, ker jo je njen mož spremil tja in nazaj. Gospod Belin je zdaj, ko misli, da mu je ona sama prinesla pismo, prepričan, da je kje v Ljubljani.«

Odmajal sem z glavo.

»Tudi jaz ne verjamem,« je dejal Kres; »toda pustiva gospoda Belina v njegovi veri, ker ga pomirjuje. Zato sem pozvedovanje in iskanje po Ljubljani prepustil njemu. Računam takole: zakaj je pisala svojemu mo-žu? Da bi ga pomirila. A če bi bila v Ljubljani, bi ne pisala, ampak se oglasila na telefonu. Njenega moža bi veliko bolj kakor pismo razveselilo, če bi zaslišal njen živi glas. Drugič: ali ni čudno, da ne pride vsaj po kaj obleke? Saj je odšla v tem, kar je ime-la na sebi. Denarja tudi ni imela s seboj; njen mož sodi, da kvečjemu kak stotak. Ka-lko more razvajena dama prebiti teden dni v eni in isti obleki in perilu? Zdaj je bil njen mož tri dni zdoma, torej je imela do-volj priložnosti, da bi prišla po najpotrebnejše stvari. Ne, v Ljubljani je gotovo ni, tudi bi se ne mogla tako skrivati, oziroma se dati skriti!«

»Hm, izključeno le ni,« sem oporekal. »Ali

se spomnite, kako je bilo takrat s tisto go-spodično Jelo? Toliko ljudi jo je poznalo in vendar ni nihče vedel, kje je. Po dolgih mesecih iskanja ste jo po golem naključju izsledili tam v Mostah.«

Kres je odgovoril:

»Izključeno seveda ni, da je gospa Tija skrita v našem mestu, verjetno pa prav nič. če vse preudarimo. Tole njeno pismo krepko podpira mojo domnevo. Prosim, oglejte si malo ta papir, kaj vidite? Star papir, že pre-perel, na robovih kar rumenkast. In črnilo? Bledo, rjavkasto, staro. Peresa gospa Tija tudi ni imela najboljšega, le pogledjte, kako se ji je čeperilo... Zdaj še malo prevohajte papir s svojim občutljivim lovskim nosom. Kaj duhate?«

»Duh po sivkah, jabolkah in škornjih, duh po starih skrinjah, duh po kmečkih izbah, vaških župniščih in starih graščinah,« sem ugotovil.

»Bravo!« se je razveselil Kres. »Vidite, kako imenitno se ujemava! Kaj nama vse to pove? Da je gospa Tija kje zunaj na deželi, na kmetih. Tam jo je treba iskati.«

»Kako je prišla gospa Tija do vaše vizit-ke, tega še vedno niste dognali?« sem ga vprašal.

»Še vedno ne. A navsezadnje morda to ni tako važno. Sklepam: gospo Tijo je odpeljal nekdo v znamenju srca. Ta nekdo ne more biti brez zvez z našimi. Treba bo pregledati po deželi, da dobim kje v roke nit... To utegne biti trudapolno delo — saj je naša srenja že obsežna — upam pa opraviť hitro. Gospod Belin je kupil avto in mi ga dal na razpolago.«

»Vaša stvar ni dobro organizirana, prijatelj Kres,« sem opomnil. — »Morali bi sproti zvedeti vse, kar se dogaja v vaši bratovšči-ni ali srenji, kakor jo imenujete. Pozvedo-vanje bo prav nerodno...«

Na mojo kritiko se je Kres na kratko odre-zal: »To vse še pride.« Nato mi je dal roko: »Zdaj se morda dalj časa ne bova videla, ostaneva pa v potrebnih medsebojnih stikih. Zveza med vami in menoj bo gospod Belin. Bog daj srečo!«

In tako smo iskali gospo Tijo dalje.

Mene je doletela naloga policijskega psa, kajti moral bi izslediti gospo Tijo tako re-

koč v vohom. Bila pa je moja naloga dokaj težja od naloge mojih štirinožnih tovarišev. Imel sem samo robec gospe Tije z duhom, ki ni bil njen, ampak je bil bogve od kod...

Toda zaupal sem svojemu nosu in svoji sreči, sreči vseh pustolovcev. Prepričan sem bil, da se srečam kje z vonjem, ki ga izpuh-teva robec gospe Tije in ki je kakor vonj Nurijeve cigarete. Saj sem po tistem, ko sem bil okusil Nurijevo cigareto, dobil ta vonj še trikrat v nos: leto pozneje nekega večera v Dubrovniku, ko sem se sprehajal med vr-tovi in mi je blag vetrič priščegetal v nos taisti skrivnostni vonj — morda vonj kake tropične rastline. Potem sem zavohal ta duh v neki budimpeštanski kavarni, polni ele-gantne gospode in poslednjič na postaji Vin-kovci, ko se je naš vlak knižal z orient-eks-presom. Tega je že devet let in vendar mi je še živo v spominu slika, ki je takrat trenutno šla mimo mene: spalni voz, odprto in odgr-njeno okno, ženska ob njem in val tople vo-njave, ki je skozi hlad poletnega jutra dah-nil v moj obraz.

Potemtakem je bilo še nekaj ljudi, ki so poznali cigarete, katere je dala Nuriju nje-gova perzijska princesa... Tudi pri Tiji mora biti človek, ki ji je dal te cigarete. Tega je treba najti, pa se bo vse razkrilo.

Tri dni zatem sem doživel tole:

Pripeljem se v Ljubljano z gorenjskim vlakom ob 11.40. Ob istem času odhaja obratni vlak. Na peronu silna gneča, kar mrgoli izletnikov. Počasi se prerivamo in tedaj začutim v nosu tisti duh. Z ramo ob rami sem z mlado damo v rumeni svili, kras-no, kar očarljivo brinetko. Za hip se spo-gledava, žar njenih temnih, brezdanjih oči mi je šel ko ognjen plamen prav do srca. Takoj ji sledim tik za petami. Nisem se zmo-tuil — z njenega baržunastega, zlato se svetli-kajočega tilnika ali pa z njenih črnih ko-drov pod širokim slamnikom rahlo podiha-va isti vonj kot iz robca gospe Tije. Dama je bila v družbi nekam sumljivega dedca. Ru-meni čevlji, lilaste nogavice, temna srajca in črn klobuk v poletni vročini, pa še pogled navzkriž, hm, to je zmeraj sumljivo. Po na-vadi imajo tako zunanost trgovci z dekleti. Vstopita na gorenjski vlak, zadnja minuta je, in zgineeta v vozu II. razreda. Hip zatem

je ona že pri oknu in spet gledam v njene oči, otožne in plahe, ki se upirajo vame. Razločno berem v njenih očeh izraz prosečega strahu.

Že se vlak pomiče, tedaj dene žena roko ob usta in mi pošepeta besedo: »Aba!« — Poti-hem je rekla, a dobro sem slišal »Aba«. — »Kdaj? kako? kje?« vprašujem, stopajoč ob vlaku, ki se je vse hitreje odmikal. Ona se je že umaknila od okna. Skozenj je pogledal njen spremljevalec.

»Aba, Aba« — sem ugibal. Ali je to nje-no ime? Ali je kaka skrivnostna čarobna be-seda? Ali ni Nuri takrat, ko mi je dal tisto cigareto, zamrmral pri tem »Aba«? Nova za-gonetka!

Junak v romanu bi kajpak zagonetko z lahkoto rešil. Kratko in malo bi skočil na vlak in šel za Abo četudi okoli zemlje. Junak v dejanskem življenju je žal moral z nasled-njim vlakom po nujnih službenih opravkih potovati v Celje in tako mu je odšla prilož-nost, da bi zvedel za skrivnost gospe Tije.

*

Nekaj tednov zatem sem se vozil z motor-jem proti Bregani. Opoldanski čas, silna vročina. Za menoj zatrobi in me prehiti avto, velik, odkrit voz, v gostem oblaku prahu. Nedaleč od mene se ustavi in, ko privozim vstric, zaslišim iz oblaka glas: »Halo! Ali ste vi zgubili rezervno kolo?«

Ustavim in se ogledam po svojem vozilu. Zares: jadaj na prikolici ni več rezervne-ga kolesa. Prelomila sta se nosilca. Letos se mi je to pripetilo že tretjič.

Šofer mi pove kraj, kjer je kolo videl leža-ti, štiri kilometre nazaj.

Zahvalim se in, ko avto odbrni, se ozrem po potnikih — gospod in dama... O, Aba! Niso me prevarale oči, dobro sem jo spoznal v tistem hipu. Poleg sebe je imela psa, veli-kega, lepega ovčarja, ki ga je držala okoli vratu. Njen pajčolan je vihral v vetru ko zelena zastava.

Zdaj bi imel junak v romanu spet kaj lahko delo. Pustil bi izgubljeno kolo, kjer je, in se pognal za Abinim avtom. Jaz pa sem moral, hočeš nočeš, nazaj po kolo in potlej k prvemu kovaču, da mi ga je spet pritr-dil. A številko avtomobila sem si ogledal. Skozi oblak prahu sem ravno še ujel 7. Bržkone je bil avto iz Zagreba, tako sem sodil po šofer-

jevi govorici. — No, nič ne de! Na svidenje, Aba! Saj v tretje gre rado.

Nekaj dni pozneje me je pripeljala pot v Bušečo vas, v tiste idilične toplice, kjer je imel nekaj svoje letovišče pesnik Anastasius Grün, prijatelj našega Prešerna.

Tam me je z gospodarjem prišel pozdravit tudi njegov pes, prav takšen pes, kakor sem ga bil videl pri Abi v avtomobilu. In čudno, pes kakor da bi me poznal, me je bil vesel in bil domač od prvega trenutka.

»Od kdaj pa imate tega psa, gospod Kljun?«

»Še ne dolgo. Zatekel se je k nam in ostal. Kliče mo ga za Kastorja. Takoj se je privadil na to ime.« — Pravil je gospod Kljun, kako potrj je bil Kastor prvi čas, nič ni maral jesti in nekega dne je izginil, gotovo je šel iskat svojega gospodarja. A se je spet vrnil. Najbrž se je bil izgubil kakšnim zagrebškim izletnikom, ki jih ob nedeljah prihaja polno v te kraje. »To sklepam iz tega, ker se tako zanima za vsak avto, je pripomnil gospod Kljun in pohvalil Kastorja: »Dober, razumen, spodoben pes.«

»In lepa, dragocena žival!« sem dejal jaz.

Gospodu Kljunu nisem smel takrat seveda ničesar praviti o zadevi z gospo Tijo, zato sem molčal tudi o Abi, razgovarjala pa sva se mnogo o skrivnostih življenja in čudnih človeških usodah. Gospod Kljun je mož, ki je veliko doživel in izkusil, nekajkrat je zrl tudi smrti v oči; tam na Ruskem je bil nekoč že zavrt v mrtvaško rjuho in na tem, da ga živega zagrebejo — s takimi ljudmi se da govoriti. Kastor je bil ves čas pri nama in naju pozorno gledal in poslušal, kot bi vse razumel.

Ko sva bila s Kastorjem sama, sem mu pošepetal v uho: Aba, Aba... Pes me je gledal s svojimi krotkimi, zvestimi očmi, položil glavo na moje koleno in tiho, žalostno zavpil...

*

Ko zopet srečam nekega dne gospoda Belina, me je kar presunilo, tako skrušen je bil ubogi mož. Ni čuda, če so to spremembo na njem opazili tudi drugi ljudje in... v tistem času se je po mestu že nekaj šušljalo o zrahljanih financah gospoda Belina. Pravega vzroka njegove potnosti seveda ni vedel ni-

hče. Za njegovo ženo so vsi mislili, da je spet v kakem zdravilišču. Služabnici, ki sta morala kaj slutiti, sta znali držati jezik za zobmi.

»Kaj bi ne bil videti tako slab, saj nič ne spi!« je dejal Kres, ko sva se o tem razgovarjala. »Vse noči jo čaka, kdaj se bo vrnila. Čaka in upa... Pusto upanje, ko...« Kres je nekaj mrmral, česar nisem razumel. Tudi on je bil spremenjen: živčen, razdražen, utrujen.

»Ah,« je vzdihnil in zastrl čelo z dlanmi. »To je res že preneumno. Še vsako stvar se mi je posrečilo dovršiti, tu pa kakor da je vse zakleto. Kar sem doslej dognal, ni vredno pipe tobaka. To veste, da je zdaj že pojasnjeno, kako je dobila gospa Tija mojo vizitko?«

»Kaj res?« sem se začudil. »Ničesar mi še niste povedali!« »Saj pravim, da ni vredno,« je odvrnil nejevoljno. »Tolike važnosti se je zdela ta vizitka in toliko sem zavoljo nje letal okoli, zdaj se je pa stvar izkazala za docela brezpomembno. Vse to bi si bil lahko prihranil, ako bi bil moj spomin količkaj vreden. Toda na vsakega sem se prej spomnil kot na to nesrečno branjevko. Ta je dala gospe Tiji mojo vizitko: branjevka, pri kateri je navadno jemala sadje. Tej ženski sem namreč nedavno pomagal v neki srčni zadevi, ona v svoji zgovornosti pa je stvar zaupala gospe Tiji, ki se je zelo zanimala za moje osebo in želela imeti moj naslov. Tako mi je pravila branjevka. In veste, kdaj je imela razgovor z gospo Tijo? Dan pred dogodkom na savskem mostu. Tistega dne se je gospa Tija menda tudi prvič srečala z njim —«

»Z njim, ki jo je odpeljal?«

»Da,« je potrdil Kres. »Branjevka pripoveduje: Ko je gospa odšla, je k stojnici prišel neki gospod in se zanimal za damo. Branjevka ne pozna gospe Tije po imenu in mu torej ni vedela povedati ničesar; sicer pa niti ni prav čakal na odgovor, ampak jo je ubral kar za njo. Če jo je došel, branjevka ni videla. Opis njegove osebe se ujema z opisom, ki nam ga je dal gospod Belin: visok, čeden človek, močno zagorelega obraza, le nekam hudih oči, pravi branjevka. Kar uročil jo je. Govoril je slovensko, vendar malo tuje, nič po domače, pravi branjevka.«

(Dalje prihodnjič)

rojaki pišejo

Vsak ima svoje mnenje! — J. L. iz Nemčije nam piše: Zame ni vsebina »Naše luči«. Je pa jako »fajn« za mladino, za mladeniče, za delavce. Za takega starega, kot sem jaz, ki že v grob visi, je pa neprimerna...

»Naša luč' je vsako leto boljša! Sestram sem prebrala, da so izračunali, kdaj bodo na luni in spet nazaj... Pa mi pravi ena: 'Nihče pa ne izračuna, koliko časa bo v vicah...'« — Rankweil, Vllbg.

PESEM BREZDOMCA

Na Krasu burja rjove,
v borih svira pa sonate,
v brinju melodije zlate,
ko misel k Bogu plove,
z nami novo leto
s krilatci, Gospo Sveto.

To sonce v tujini,
vijolice in rožmarini —
jaz bi romal rad domov,
na Kras, kjer burja rjove,
ko misel k Bogu plove,
poslušat glas Bršljanske
Mater zvonov

In Mati božja z angeli
Bršljanka,
kot da je Gospa Sveta
korotanska,
pošilja sonce mi iz domovine,
ponoči zvezde božje tam
z višine,
krilatce varhe — pobratime,
da v duši pesnikovi ni več
zime.

Bršljanski

Zadnjič smo objavili sliko požrtvovalnega izseljenkega delavca Pera iz Pas-de-Calais v Franciji. Ta pokojni rojak nam je pisal v zadnjem pismu tudi o svojem obisku v domovini. Takole piše:

»Polnih 36 let nisem bil v domovini. Vandal sem po Dolenjskem, Štajerskem, Gorenjskem. Bil sem v Ljubljani, obiskal Postojnsko jamo, bil na Brezjah in cel teden na Bledu. Najbolj so mi ugajale naše slovenske prelepe, krasne cerkvice. Seveda sem obiskal tudi cerkev, kjer sem bil krščen, potem drugo, v kateri sem prejel prvo sveto obhajilo, in tretjo, kjer sem bil birman. Bridke in ganljive občutke v teh treh cerkvicah je nemogoče popisati. — Vsepoplod sem stikal za notami, nabral pol kovčka cerkvenih pesmi, seveda za denar, ne zastonj. Samo, da sem jih dobil! Nekdo mi je posodil dve stari pesmarici narodnih pesmi. V zadnjih dveh mesecih sem že prepisal več kot 360 pesmi (besedilo z notami). Za to je treba precej potrpežljivosti, kajne?«

»Do sedaj nisem mogla priti do tega, da bi prišla kdaj na kakšno slovensko prireditev, ker sva z možem že starejša. Ko sem pa zvedela, da izhaja slovenski list 'Naša luč', sem sklenila, da ga tudi jaz naročim. Rada čiš-

tam vrstice, napisane v našem jeziku. Vzemite me v seznam naročnikov in mi ga ob prvi priložnosti pošljite! Zahvalim se že vnaprej! Prilagam v pismu denar.« — K. S., Eschweiler, Nemčija.

»Zadnjič ste omenili februarško obletnico pisatelja Prežihovega Voranca. Zakaj niste še to napisali, za kakšen 'boljši' red se bojuje Prežihov človek? Za tak red, ki se je uveljavil pri nas doma in gredo ljudje zaradi njega po svetu! Tudi ne vem, zakaj pišete, da tudi Radio Moskva oddaja v slovenščini. Saj propagande smo že vsi sili...« — Z.

ŠTIRIDESET LET

Letos bo minilo 40 let, kar odšla sem v daljni svet; ali srce moje koprneče tja nazaj me vedno vleče, kjer so gore in doline, zeleni pašniki, planine, ki na njih se čreda pase in planinska cvetka rase, pastirček na piščalko piska, na paši ga posluša lisica; pod mejo tam studenček 'zvira, po strugi dalje žubori, nad njim se klanjajo grmiči, visoka jelša tam šušti.

Se ptice zibljejo na vejah škranček v zraku žvrgoli, kos iz grmovja se oglaš, v travi muren poje 'čičiri'.

Od cvetice do cvetice letajo čebelice

iskat medu za celice.

To spomini so mladosti, ko sem živela brez bridkosti.

Minka Zupančič, Francija.

Dijaški list je pred leti zapisal: Ljubi Bog je dal Rusom tri lastnosti: prebrisanost, poštenost in komunizem. Vendar je v svoji previdnosti sklenil, da dá vsakemu samo po dve. Zato je danes v Rusiji vsak:

ali prebrisan in komunist, toda nepošten;
ali pošten in komunist, ni pa prebrisan;
ali pa prebrisan in pošten, potem pa ni komunist.

Nevljuden odgovor. — Gospa: »Gospod doktor, jaz sem vas poklicala čeravno na homeopatijo nič ne dam.« — Doktor: »To nič ne dé. Saj vol tudi nima zaupanja do živinozdravnika, pa se mu da vendar zdraviti.«

Marljiva žena. — Žena mojega soseda je izredno marljiva. Mož se res ne more pritožiti, da premalo dela. Sam ponosno pripoveduje: »Dopolodne moja žena dela v pisarni, popoldne je blagajničarka v kinu, ponoči pa igra na klavir v baru.« — »Kdaj pa spi?« — »Čez opoldne v moji izložbi kot reklama za pižame in nočne srajce.«

V hotelu. — Gost: »Kakšna je razlika med sobo za tri dolarje in ono za pet dolarjev?« — Hotelir: »V oni je manj stenic...«

Ona že ve. — Bredica se ne uči rada. Kdarkoli ji prigovarjajo k učenju, vedno najde kak izgovor. Mami je bilo nekega dne dovolj, pa ji reče: »Breda, ne vem, kako boš živela, ko se nočeš učiti!« — »Oh, mama, boš videla, da dobro. Poročila se bom, potem bom mama in bom živela tako dobro kot ti.«

V krčmi. — Gost: »Vi, krčmar, ne boste nikoli vojak!« — Krčmar: »Zakaj pa ne?« — Gost: »Ker nimate prave mere.« — (Brus, 5. 1. 1891).

Ugani! — Ko belega psa vržeš v Črno morje, kaj boš izvlekel?« — »No, belega psa vendar!« — »Ne!« — »Črnega.« — »Ne!« — »No, potem pa res ne vem. Kar povej!« — »Okopanega psa!«

Na sodišču. — Sodnik: »Koliko ste stari, gospodična?« — Priča: »Trideset.« — Sodnik: »Pred petimi leti ste bili tu in mislim, da ste odgovorili prav tako.« — Priča: »Bo že

res, saj nisem ena tistih, ki govore danes tako, jutri drugače.«

Hitreje. — »Vi ste pa strašno počasni,« se jezi direktor. »Kaj morate res delati vse počasneje kakor drugi?« — »Vsega ne, direktor! Utrudim se na primer mnogo hitreje.«

Med ženskami. — »Meta, kot prijateljica ti moram povedati, da te Draga povsod opravlja in si izmišlja o tebi neverjetne stvari!« — »No, dokler si izmišlja, naj si le! Gorje ji pa, če bi začela praviti resnico!«

Trden zakon. — Zakonca Kremžar prideta v hotel, kjer mislita preživeti dopust. Gospod stopi k vratarju, da bi uredil vse potrebno. Ko vleče na dan dokumente, opazi, da mu manjka potni list. — »Kako mi morete dokazati, da je gospa res vaša žena?« je rekel vratar nepotrpežljivo. — »Prijatelj,« je odvrnil Kremžar, »če bi mi vi lahko dokazali nasprotno, bi vam bil vse življenje hvaležen.«

Nevarna rana. — Mestna gospa nujno kliče zdravnika na dom. Ko zdravnik pride, mu gospa med obupnim stokanjem pokaže malo ranico na prstu. Zdravnik napiše recept in pravi: »Pošljite služkinjo takoj v lekarno po zdravila! Naročite ji, naj hiti!« — Gospa: »Za božjo voljo, ali je tako nevarno?« — Zdravnik: »Če služkinja ne prinese zdravila takoj, se lahko rana že prej zaceli.«

Preklic. — V neki gostilni so imeli hlapca, ki je bil zelo surov. Neki gost pripomni nekoč: »Ta človek je surov kakor naš župan.« Za to besedo je zvedel župan in je zahteval od gosta, da trditev prekliče. Gost je to preklical takole: »Ta hlapec ni tako surov kot naš župan.«

Hud očitek. — Sodnik: »Čudno se mi zdi, da ste ukradli blago, niste se pa dotaknili blagajne, ki je bila odprta in polna denarja.« Tat: »Gospod sodnik, prosim vas, ne očitajte mi še vi tega, ko me je že žena zavoljo tega dovolj zmerjala.«

Kadivec. — »Nehati s kajenjem je čisto lahka stvar!« — »Pa govoriš iz lastne izkušnje?« — »Kajpada! Najmanj dvajsetkrat sem že prenehal!«

Starost. — »Moj ded je umrl, ko mu je bilo 91 let.« — »Moja babica je dočakala 94 let.« — »Hm,« se oglasi tretji, »v moji družini pa je par, ki sploh še ni umrl.«

Mali oglasi

(Uredništvo rojakom z veseljem nudi priložnost, da v listu oglašajo. S tem pa ne prevzema nase nobene odgovornosti glede vsebine oglasov in s tem še ni rečeno, da daje obenem tudi priporočilo.

Če je rečeno, da posreduje uredništvo naslov, to naredi le tistim, ki pošljejo kaj za znanko za odgovor.

Cenik oglasov dobite pri uravi lista.)

32-letno pošteno dekle, srednje visoko, črnih las in temnih oči, doma z dežele, v službi v Ljubljani, bi se rado spoznalo in ustanovilo družino s pridnim in poštenim moškim v Zapadni Evropi. Naslov posreduje uredništvo lista. (12)

Slovenski fant, star 27 let, ki živi v okolici Hogena v Nemčiji, se želi spoznati s slovenskim dekletom, živčim v Nemčiji. Naslov po-

sreduje uredništvo »Naše luči«. (10)

Slovenski fant, katoličan, star 24 let, želi spoznati pošteno in resno dekle, ki se želi poročiti. Prednost imajo dekleta do 22 let. Slika je zaželen. Naslov posreduje uredništvo lista. (11)

MESAR, kvalificiran za delikatese in sposoben voditi večjo mesarijo kot predelavec, dobi dobro službo pri g. B. Jerini, 21. Gorton Cross Road, Manchester 18, Anglija.

Dimitrij JERUC, rue Longue Haie 30, Bruxelles 5, Belgija — se vam priporoča kot zapriseženi tolmač za francoščino, slovenščino in srbohrvaščino. Njegova komisijska knjigarna »Preporod« kupuje in prodaja antikvarične knjige.

Uradni tolmač

Kdor želi imeti slovenske dokumente prevedene v

francoščino (krstne, rojstne, poročne liste) ali pa želi vložiti razne prošnje glede pokojnine, rente, razne reklamacije in tako dalje, naj se obrne na naslov: Monsieur **Jankovič Janko**, uradni tolmač, 17, rue de Belgrade, Tucquegnieux (Marine) M & M., Francija.

15 leçons

de la langue slovène

Uprava »Naše luči« je prevzela v prodajo in priporoča knjižico za učenje slovenskega jezika, ki jo je sestavil g. Zdravko Reven, za izseljensko mladino, ki hodi v francoske šole. Učbenik je sestavljen po metodi »Assimil«. V 15 učnih urah lahko na podlagi nje dobi vsak osnovne pojme o slovenskem jeziku. Knjižica je v praksi preizkušena. Ima 56 strani. Priporočamo jo vsem, ki niso hodili v slovensko šolo ali slovenski tečaj, a znajo francosko. Cena 2 NF ali 20 bfrs, oz. 0,40 kanadskih dolarjev.

Blagoslovljeno Veliko noč VAM ŽELIJO

SLOVENSKI IZSELJENSKI DUHOVNIKI:

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilájens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique Tel. 04/233910. — Kazimir Gaberc, 19 avenue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), Belgique (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) — Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg,

Paris 15, France, (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalir, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMČIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676) — Ivan Ifko, 43

Essen-Altenessen, Schonefeldstr. 36, W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigstr. 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Jancz Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Gamla Nissastigen 65, Oskarström (Halmstad), Sweden (Telefon 035/60086).

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Začel izhajati l. 1951

3. številka — letnik 13
Marec 1964

Izide desetkrat v letu (vsak
mesec razen junija in avgu-
sta).

Dopise za številko, ki izide
konec meseca, mora uredni-
štvo prejeti vsaj do 10. v me-
secu. Člankov ne vrača.

Za uredništvo odgovarja
dr. Janko Hornböck. Založba:
Družba sv. Mohorja. Tiska:
Tiskarna Družbe sv. Mohor-
ja. Vsi v Celovcu.

Če list naročiš pri upravi,
stane na leto 35 šil. ali proti-
vrednost: 70 bfr, 7 NF, 5 h.

gld, 5,5 DM, 900 lir, 12 angl.
šil., 10 norv. kron, 7,5 šved-
skih kron, 10 danskih kron,
20 avstralskih šil., 2 dolarja.
List lahko naročiš pri bliž-
njem poverjeniku ali pa na-
ravnost pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata
naslov: „Naša luč“, Viktrin-
ger Ring 26, Celovec-Klagen-
furt, Austria.

Printed in Austria